

מדינת ישראל

משרדי הממשלה

~~4783/6/33~~

תיק מס'

4783/6/33

משרד החוקים

לשכת ישיאל בועידת ג'נבה
23 מאי 1943 - יולי 1944

מדינת ישראל
ארכיון המדינה

שם זניק: משלחת ישראל בוועידת ג'נבה

מזוזה פרוי: חצ-4783/6

מזוזה פריט: 0001qzd

כתובת: 2-120-4-3-1

25/12/2018

תאריך הדפסה

ח

משרד

מחלקה

לשכת חטיבת החוקים

תיק מס'

4783/6/33

ארכיון המדינה

משרד ראש הממשלה

טופס מראה מקום להוצאת תעודות יחידות*

חטיבה מס: 130.2
 מוסד מס': 4783/3ח
 תיק מס': 6
 תאריך התעודה: _____
 שם מחבר התעודה: _____
 שם הנמוק: _____
 סוג התעודה (סמן ✓ במקום המתאים)

17/12/73
 17/12/73
 18/12/73
 19/12/73
 20/12/73
 25/12/73
 25/12/73
 27/12/73
 28/12/73
 29/12/73

- מכתב
- מרק
- תזכיר או מיזכר
- דין וחשבון או זכרון דברים משיחה או דיון
- פרוטוקול של שיחה, דיון או ישיבה

הטופס ימלא בשני עותקים. העותק הירוק יוכנס לתיק במקום התעודה שהוצאה; העותק הלבן יצורף לתעודה שהוצאה.

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיחוק וסודות רשמיים), תשיז - 1957.

משרד החוק
מחלקת הקשר

מברק יוצא - מסווג

Handwritten signature and initials

ט מ ד

אל ז ארמיה ורשיבגטון גיר יורק ביירט ברזיליה גואטמלה לה פאז לימה
מונטבידאו סכסיקו סן הודה סנטר דומינגו סנטיאגו פנטה קיטו קרקס אוטלו
בון בוקרשט בריסל ברן האב הלסינקי וינה לונדון פאריס פרטוריה קופנהאגן
דומא שמוקחולם בלנטייר בנקוק סוקיו מגילה סיאול סייגון סינגפור פגום סן קבניה
סטנדר רבגון אקרוה איסטנבול אתונה טהראן זיקוסיה
סאנו המשרד
שלה: 031430 יגו 74 סס' ח/546

ד ח י

1. בישיבות הרעיה הצבאית בגנבה לא היה ער כה למעשה חידוש לגבי עמדות הצדדים בקט ת-101.
בשאלה הפרדת הכוחות היתה דריכה במקום.
מציבר העליבו ובפלה עבין הפירות הפסקת האט, עבין פבוי הללים ושאלות דומות.
2. למצרים יש עבין בינערי טנהודעות הרשמיות על הישיבות מדברנה על המקומות.
לבו אין סיבה לשלול טנן רוטס זה.
הרעיה סילסו בגום הישיבות בדבר הסכמה על עקרונות מסויימים נוסחו בהתאם.
3. המדובר בפקדינות כלליים על בסיבה, יצירת אזורי בטחון של כוחות מוגבליים וביניהם אזור היץ עם כוחות ארט.
4. נושא הפרדת הכוחות עומד לבירור בסיחות שר הבטחון היוצא היום לורשיבגטון.
רק בעצבותיהן הוכל ממישראל לבגם עמדה להמשך מום בנדון.

לשמכל

שהו דהם מנכל ס/מנכל ס/מנכל מארט א-ב חקר אלגום מזתים סנפא מאסוק סלם סאף
אב/דל

Mr. KISSINGER (United States of America): I express the gratitude of the delegates, certainly of the American delegation, to the Secretary-General for the arrangements that were made, for the impartial spirit in which he conducted the meetings and for the general helpfulness of the United Nations in facilitating matters both here and elsewhere with respect to this problem.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Secretary of State of the United States for his kind words and I thank you all, distinguished delegates, for your kind co-operation. The meeting is adjourned.

The meeting rose at 11.55 a.m.

where we have natural international boundaries, those boundaries have been violated by the Israeli forces. They have pushed a few kilometres in to the east of the Jordan; they set up what are known as defence barriers closer to the south of the Dead Sea; they violated our territory; they set up salt pans for the potash works they have, and again this is maintained by the Israeli army, which also faces our troops there. We therefore believe the disengagement should also include the Jordanian-Israeli engagement. We wanted to put this on the record. We are quite flexible as to the timing. We leave it to the Conference to decide when the discussion on disengagement between Israel and Jordan should take place, provided this will be the first item of discussion between Jordan and Israel.

As for your remarks, Sir, about whether we should decide on publishing your summary of our agreement or not, my delegation is of the view that it should be published. Thank you, Sir.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Prime Minister and Foreign Minister of Jordan. Are there further comments?

I call on the distinguished Foreign Minister of Israel.

Mr. EBAN (Israel): Mr. Chairman, the distinguished Prime Minister of Jordan did make an attempt to draw me into a substantive discussion at this procedural stage. The least I can say is that some of his comments were controversial, and I want to dissociate myself from them except to confirm his statement that the river Jordan has played a greater part in history than in geography. It is certainly not a very large obstacle.

Now as regards the sequence of our work, I had been living until recently under the impression that the discussions on disengagement would take place at a slightly later date than is now envisaged, but there is no difficulty in principle for me, in the light of what I said in the public meeting yesterday, to reiterate that this is an urgent matter and it should be given very high priority and that the discussions on that question should begin as soon as possible. It is in that sense that I take note of the word "forthwith". I do agree to the urgency, the particular urgency, that this problem has. Of course, that does not rule out the establishment of other working groups on disengagement or on other questions, as and when the Conference may decide. In giving priority to the issue of disengagement in the area of encounter between Egyptian and Israeli forces, the Conference is simply making a statement on priority and is not making any negative statement on the importance of other issues. In that sense I believe that the consensus should be made a matter of public knowledge so that the shape of the Conference is understood by public opinion.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Foreign Minister of Israel. Are there further comments? If not, I just want to say that the content of this discussion will be in the records of the Conference. If there are no further comments, may I then take it that this meeting wishes to adjourn? There then will be no plenary meeting this afternoon. If there are no further comments, I wish to thank you all for your spirit of co-operation and I adjourn this meeting.

It also seems to be generally agreed that the disengagement of military forces should be given priority in the time-table. In this connexion, it seems to be agreed that the Conference should set up a military working group which can meet at an early date, as well as other working groups which the Conference may wish to establish. I am of course ready to make suitable representatives of the United Nations Emergency Force available for the working group on disengagement to render the appropriate help and assistance.

I also understand that the heads of delegations at the ambassadorial level will be present in Geneva. It is also understood that the Foreign Ministers would reconvene as needed in the light of developments.

Distinguished delegates, if the above points are agreed, I would be prepared as Chairman to make a statement summing up our conclusions about the future work of the Conference on the following lines, and of course we would have to decide whether this summing up is to be published or whether it is just for our records here. I personally feel that it could be made public if this is your wish. I read out this summing up. It would read as follows:

"After both formal and informal deliberations, the Conference reached a consensus to continue its work through the setting up of a military working group as well as other working groups which the Conference may wish to establish at some future date. The military working group will start discussing forthwith the question of disengagement of forces. The working groups will report their findings and recommendations to the Conference, which is continuing on at least the ambassadorial level. The Conference at the Foreign Ministers level will reconvene in Geneva as needed in the light of developments."

This would be the consensus which the Conference reached at the end of this meeting, and I would ask you whether you can agree to this summing up.

I call on the distinguished Prime Minister of Jordan.

Mr. Zeid EL-RIFAI (Jordan): Thank you, Sir. With your kind permission I would like to make a few remarks about the statement which you have just read.

We understand that the military working group will be concerned with discussing the disengagement of forces. We agree that this is a subject of utmost importance and should be discussed first, but we would like to point out that we do not believe that disengagement should be limited to one front only. Jordan has been engaged in three wars with Israel since 1948. This is in addition to numerous raids, attacks and atrocities that took place between the wars. As a matter of fact, the list which the distinguished Foreign Minister of Egypt enumerated yesterday contained mostly incidents that took place in Jordanian towns and villages. Jordan took part also in the fighting in October 1973. We also accepted the cease-fire agreement. We also accepted resolution 338. Therefore we are a direct party when it comes to disengagement of forces. Our forces have been facing each other since 1948. As everyone knows here, across the river Jordan, Jordanian troops face Israeli troops, and as you all know, the Jordan river is not much of a natural or geographical barrier. It is a very narrow river, much narrower than the Suez Canal, for example. It is a shallow river; one can walk across it at any time and at some times of the year you can walk across it without getting your feet wet. So there is no barrier that separates forces. In the south of Jordan, south of the Dead Sea, in the Wadi Araba,

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I call to order the third meeting of the Conference. I believe it is the general wish that we proceed informally. May I recall that it was agreed at our meeting yesterday afternoon that our closed meeting today should offer us the opportunity to raise matters of substance as well as of procedure. I would therefore ask if any of the participants would wish at this point to raise matters of substance. I call on the distinguished Foreign Minister of the Soviet Union.

Mr. GROMYKO (Union of Soviet Socialist Republics) (translation from Russian): We have gathered today for the third meeting. Bearing in mind what has been said by participants in the Conference at the two earlier meetings, I should like to stress the great importance of the time factor. In our view, it would be a mistake if the Conference was slow in discussing the problems before us, whose extreme importance is obvious to all. The question is: will there be peace in the Middle East area, or will it be shaken by further crises and military clashes? It is not only the peoples of the Middle East area who are now watching how things will go in Geneva; the whole world is watching. That is why it seems to us that we must all be filled with the realization that the big and acute problems, on whose solution depends the success or failure of the Conference, must not be postponed but must be considered and resolved.

In our view there can be no place for slowness and routine at the Conference. Our colleagues may reply that they hold the same view. Well then, all the better. But let us translate this general agreement - if there is one - into the language of practical action. Not merely not a single week, but not a single day, must be lost in considering the problems involved; bearing in mind, of course, that our main attention must be devoted to the big, urgent problems to which reference has already been made from this table. We believe that, if the Conference proceeds in awareness of the great responsibility incumbent on all its participants, its success will be assured.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Foreign Minister of the Soviet Union. Does any other delegation wish to take the floor? I call on the distinguished Secretary of State of the United States.

Mr. KISSINGER (United States of America): I would like to associate myself with the remarks of the distinguished Foreign Minister of the Soviet Union that the work of the Conference should proceed with all possible dispatch. I believe that there are some problems that are susceptible of early solution which should be addressed immediately, but that all problems should constantly be kept in mind, and as far as the United States is concerned we are prepared to co-operate fully in any realistic effort to bring about an early end of the present state of affairs and a lasting peace in the Middle East.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Secretary of State of the United States. Are there further comments? Apparently this is not the case.

May I then suggest that we discuss the procedure to be followed in this Conference. Obviously one important matter on which we should focus our attention is the organization of our work in the future. After reviewing the statements made during the first two days of the Conference and after consulting informally with the participants, I believe that there is a genuine consensus on the need for continuity in the work of the Conference.

as

**PEACE CONFERENCE
ON THE MIDDLE EAST**

Gjmdwcl . s.l.

CONFIDENTIAL
FOR PARTICIPANTS ONLY

PCME/PV.3

22 December 1973

ENGLISH

Verbatim Record
of the
Third Meeting (closed)

Presided over by the Secretary-General of the United Nations, Kurt Waldheim

V
7/2/73
UN/ENH

**PEACE CONFERENCE
ON THE MIDDLE EAST**

[Handwritten signature]

PCME/2
22 December 1973
Original: ENGLISH

Statement by the Secretary-General of the United Nations summing up the conclusions of the Peace Conference on the Middle-East about the future work of the Conference:

"After both formal and informal deliberations the Conference reached a consensus to continue its work through the setting up of a military working group, as well as other working groups which the Conference may wish to establish. The Military Working Group will start discussing forthwith the question of disengagement of forces. The working groups will report their findings and recommendations to the Conference, which is continuing on an ambassadorial level. The Conference at the Foreign Ministers level will reconvene in Geneva as needed in the light of developments."

Handwritten notes in blue ink, including a circled 'U' and some illegible scribbles.

PEACE CONFERENCE
ON THE MIDDLE EAST

Handwritten text at the top right, possibly in Arabic or Hebrew, including the word 'مجلس' (Council) and a signature.

PCME/PV.1
21 December 1973
ENGLISH

Verbatim Record
of the
Opening Meeting

Presided over by the Secretary-General of the United Nations, Kurt Waldheim

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: It is a great honour for me to open this historic Conference and to welcome the representatives of the participating Governments. It is also a source of gratification to me that this unique event is taking place under the auspices of the United Nations. The Palais des Nations has housed many historic meetings, but none have been of more potential importance, both to the Governments concerned and to the international community as a whole, than this Conference on peace in the Middle East.

I am certain that I am speaking on behalf of all the participants in the Conference when I also take this opportunity to thank sincerely the Federal and Cantonal authorities of Switzerland for their valuable assistance. We are indeed most grateful for their unfailing and generous co-operation in making the necessary arrangements possible.

There is no need to remind the distinguished representatives of the Governments here assembled of the concern of the international community for the success of our deliberations. This concern was emphasized most recently by the Security Council when it expressed the hope that the Conference would make speedy progress towards the establishment of a just and durable peace in the Middle East. The United Nations has been seized of the various aspects of the Middle East conflict for more than a quarter of a century and has devoted an immense amount of time and effort both to keeping the peace and to the search for a just and lasting settlement.

On 11 October of this year, five days after bitter fighting had broken out once again in the Middle East, I appealed to the Governments concerned to look urgently to the possibility of turning the tragic conflict into a starting point for a new effort at a real settlement. Similar appeals were made by numerous Governments. Now, two months later, this new effort is taking shape here in Geneva. None of us, I know, underestimates the difficulties of the task ahead, but the very fact of this Conference, and the willingness of the Governments concerned to respond to this new effort to find a just and lasting settlement, is a source of encouragement and hope for all mankind.

The basis for this meeting was laid down in Security Council resolution 338 of 22 October 1973. That resolution called upon the parties for an immediate cessation of all firing and a termination of all military activity. It called upon the parties to start immediately the implementation of Security Council resolution 242 in all its parts, and it decided that negotiations should begin at once between the parties concerned under appropriate auspices aimed at establishing a just and durable peace in the Middle East.

In subsequent resolutions on 23 and 25 October, the Council confirmed its decisions on an immediate cessation of all kinds of firing and of all military action, called for United Nations observation of the cease-fire and decided to set up a United Nations Emergency Force. The United Nations Military Observers and the Force were immediately put into the field, and they continue to exert their best efforts to keep the peace.

On 11 November the representatives of Egypt and Israel, under the auspices of the Commander of UNEF, met at Kilometre Marker 101 on the Cairo-Suez road and signed the six-point agreement which had been communicated to the Secretary-General on 9 November by the Secretary of State of the United States. In subsequent meetings the

modalities for the implementation of five of the six points were agreed upon by the parties and were put into effect with the assistance of UNEF and the International Committee for the Red Cross. It is gratifying that in this way the humanitarian aspects of the six-point agreement have been largely fulfilled.

I am aware of the outstanding humanitarian problems relating to the Middle East question as a whole. The Commander of UNEF, in close co-operation with the International Committee of the Red Cross, is making persistent efforts to find solutions to some of these problems, and I myself have taken initiatives in an effort to resolve others. It is my earnest hope that through such efforts and through the proceedings of this Conference rapid progress may be made in this regard.

On the implementation of one point of the agreement, namely the question of the return to the October 22 position in the framework of agreement on the disengagement and separation of forces under the auspices of the United Nations, the parties have not so far reached accord, although detailed exploratory discussions have been held. I hope that through its deliberations this Conference may make progress on this important matter, as well as embarking on the next step envisaged in resolution 338, namely the negotiations aimed at establishing a just and durable peace in the Middle East.

The presence of the Secretary-General of the United Nations here today reflects the deep concern of the international community in the Middle East question. It also symbolizes the willingness of the Organization to be of assistance whenever the parties require it. I want to assure all of the parties here present that in that spirit I and my staff, both at United Nations Headquarters and in the Middle East, stand ready to be of assistance in any way that may seem useful to them. We have, I believe, amply demonstrated this readiness to act promptly in the critical events of recent months.

Before concluding, may I express appreciation to all the Governments which, by their spirit of co-operation and their desire to make progress on this most complex and crucial question, have made possible the convening of this Conference today. The Conference has a unique opportunity to come to grips with a most difficult, dangerous and complex international problem. If this opportunity is not seized, the world will inevitably be confronted once again with a dangerous and highly explosive situation in the Middle East. Unless progress can be made, the cease-fire and the United Nations peace-keeping arrangements already in operation in the area will remain fragile, and there will be an ever-present danger that fighting will break out again.

This Conference presents a historic challenge to its participants not only because the eyes of the world are upon it, but because the situation in the Middle East, with all its manifold implications, urgently demands the statesmanship, courage, patience and vision of each and all of the participants. I know that these qualities are not lacking in this room. I am sure that all the participants share a sense of urgency and will not fail to seize the opportunity to build a lasting structure of peace in the area. It is an opportunity which may not recur for a very long time. I wish this Conference all success in its noble task.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I call upon the representative of the USSR, Foreign Minister Gromyko.

Mr. GROMYKO (Union of Soviet Socialist Republics) (interpretation from Russian): Mr. Secretary-General, distinguished colleagues. It is with a deep feeling of satisfaction that the Soviet Union welcomes the convening of this conference. A first, but important, step has been taken on the road to the political solution of one of the most acute international problems. For a quarter of a century now it has been a constant source of tension, not only in the Middle East but also far beyond its boundaries.

From time to time, and we are all witnesses to that, the tension in this area turns into open armed conflict. Every time that happens, the fate of the whole world is in jeopardy. That was so six years ago, as it was quite recently in October this year, when the military activities, although they did not last long, were marked by extreme violence.

There can hardly be any doubt that further sanguinary military clashes in the Middle East will take place in the future as well unless we eradicate the main tension prevailing there. Anyone must inevitably come to that conclusion who has even a slight knowledge of the actual situation and approaches the question objectively.

The intolerable situation in the Middle East created because of the policy of Israel cannot continue. We should like to hope that the participants in the Conference will recognize this, that they came here with the firm intention of laying the foundation for a just settlement.

There is no alternative to such a settlement which would be acceptable to the peoples of the area, to the peoples of the world as a whole. This is irrefutably demonstrated by the whole course of events, including those which have happened recently. It is now quite clear to all that the Arab States will never reconcile themselves to the loss of the territories which were taken away from them in 1967. The Soviet Union has full understanding of their position, and supports it. The Arab countries have the support of the overwhelming majority of the States of the world in their righteous struggle. They have on their side the strengthening solidarity of the Arab world.

It is hopeless to think that the occupied territories can be kept by force. The need for another, a realistic approach to the problems of war and peace in the Middle East, of which the Soviet Union has always spoken, cannot be deferred.

The overwhelming majority of the States of the world have very definitely shown, in one form or another, that they will not tolerate the perpetuation of a source of tension in the Middle East. Not to take this into account would be to go against the expressed will of the peoples.

Also conducive to a lasting settlement of the situation in the Middle East are the positive movements towards détente in the world as a whole that have been achieved in recent years. In many parts of the world a number of important international problems have been solved, including some which had seemed unapproachable. It is sufficient to recall the termination of the war in Viet-Nam, the settlement of acute and important post-war problems in Europe, and the important turn towards normalization and the improvement of relations among States with different social structures on the basis of peaceful co-existence through the conclusion of international treaties and agreements.

A real indicator of the positive changes that have taken place in the Middle East, too, was the initiative taken by the Soviet Union and the United States, which found its expression in the well-known decisions of the United Nations Security Council. In the light of all this, the continuing Middle East conflict, even though the military activities have stopped; seems an inadmissible anomaly.

We do not wish to say again whose responsibility it is. We know whose it is and we believe we are not the only ones who do. Now that the question of a

settlement is no longer deadlocked, something else is more important: to determine what must be done in order to establish such a peace in the Middle East as would be lasting and just to all States and peoples in the area.

In the first place, it is the Soviet Union's firm conviction that a fundamental principle of international life must be unswervingly applied - the principle of the inadmissibility of the acquisition of territory by means of war.

That is the key to the whole problem. If the participants in the conference really wish to rid the Middle East area of the threat of new conflicts, it is necessary to remove the initial cause of the crisis - the occupation of Arab territories which has been continuing now for more than six years. These territories must be returned in full to their lawful owners. It is our conviction that, so long as Israeli forces are in these territories, there will be no peace in the Middle East.

Any document adopted by this conference must contain precise and clear obligations concerning the withdrawal of Israeli forces from the territories occupied in 1967.

Without the achievement of an agreement by the parties on this question of principle, we do not see how it would be possible to ensure a settlement which would satisfy the interests of the Arab States and Israel, and the interests of international security. On the other hand, if agreement was reached on this basis, the solution of many other aspects of the settlement would undoubtedly be greatly simplified.

At the same time it is necessary to ensure respect for and recognition of the sovereignty, territorial integrity and political independence of all the States of the Middle East, and of their right to live in peace. This also refers to Israel. Our position is clear and consistent from start to finish - peace and security for all the peoples of the area. This implies, of course, that justice will be ensured as regards the Arab people of Palestine. Their legitimate rights must be protected. It goes without saying that the Palestinian problem cannot be considered and decided without the participation of representatives of the Arab people of Palestine.

The contention that Israel is being deprived of the right to existence is of course advanced as one of the main arguments, if not the main argument, in favour of the occupation of other peoples' territory. It is an argument which does not stand up to criticism. Israel was recognized to possess that right by the very fact of the creation of that State by decision of the United Nations. Possession of that right was confirmed by the establishment in due course of diplomatic relations with Israel by many States, including the Soviet Union. The Arab neighbours of Israel have expressed their willingness to negotiate a settlement on the basis of the well-known resolutions of the Security Council, in which the principle is clearly expressed that all States involved in the conflict have the right to existence.

That right cannot be unilateral, however. It is inconceivable without respect for the sovereign rights of other States and countries. One cannot use one's right to existence to the detriment of the interests of others. Only obligations of a reciprocal kind, based on equality of rights, and a readiness to observe them rigorously, can ensure the normal development of inter-State relations in the Middle East.

This is fully applicable to the principle of the integrity of frontiers. Just as in other parts of the world, reliable frontiers are, above all, peaceful frontiers which provide an assurance that they will not be violated. It is naive to believe that secure frontiers can be ensured by the seizure of alien territories. The only frontiers that are truly secure are legal frontiers that are recognized by those on both sides of them. In the specific circumstances of the Middle East, these are the demarcation lines that existed on 4 June 1967.

This is the Soviet Union's position on the most fundamental aspect of a settlement in the Middle East. It is fully in accordance with the letter and spirit of the decisions adopted by the United Nations since 1967. This applies, above all, to the well-known Security Council resolution 242 of 22 November 1967.

The Soviet Union, which firmly pursues a policy of securing a radical improvement of the situation in the Middle East, has not deviated from this position nor does it intend to do so.

We are convinced that the 1967 Security Council resolution we have mentioned continues to retain its full significance as a realistic and sound approach to the problems existing in the Middle East and to the settlement of those problems.

And we are not alone in this conviction. It is shared by virtually all States Members of the United Nations, which have frequently expressed a desire for the appropriate action both within the United Nations and outside it.

It is, of course, one thing to recognize resolutions in the world, but another to carry them out in deeds. If this had been done, the problem of a Middle East settlement would long since have been removed from the agenda. However, even as I speak the smell of gunpowder and burning still hangs over Sinai and the Golan Heights and the pain of bloody wounds still wrings the hearts of thousands of Arabs as well as of Israelis.

The practical task of this Conference is to work out a concrete, realistic programme for implementing the above-mentioned Security Council resolution in all its parts. Such action is also required by the decisions which were taken by the Security Council during the recent military operations and in which a cease fire in the Middle East was linked with the start of immediate negotiations with a view to a sound solution of the Middle East problem.

As we see it, the agreements on such a settlement that are reached between the parties concerned will be embodied in the appropriate documents at the Conference. It is important that these should be substantial documents and should be binding on all the parties that subscribe to them. In other words, they must have the force of law.

In this way a firm foundation would be laid for peaceful co-existence and good-neighbourly relations between all States and peoples of the Middle East.

Obligations assumed by the parties under international law would be the best guarantee of their mutual security, which can be ensured only through trust and co-operation between States, through strict fulfilment of the treaties and agreements they have concluded, and not through seizure of the territories of others.

If it proves necessary to lend additional weight to such agreements, the Soviet Union, taking into account the wishes of the interested parties, is ready, together with appropriate other Powers, to assume the responsibilities involved. The Security Council of the United Nations can also make an important contribution in this connexion. What is vital is that the political settlement in the Middle East should be a truly solid one.

Other measures to achieve the same effect are also possible. I have in mind, in particular, the question of establishing demilitarized zones in certain sectors on a basis of reciprocity and the temporary deployment of international personnel in particular areas. All these matters would, of course, have to be the subject of separate negotiations and, what is most important, would have to be settled on terms which are mutually acceptable to the parties concerned.

It seems to me that, given agreement on the main problem to which we have referred, such matters would not constitute an obstacle to a general settlement.

Despite all its difficulties, the Middle East problem can be solved. We have said this before, and we reaffirm it now in this Conference. But we have also warned about something else: the conflagration of war in the Middle East could flare up at any moment. A dangerous situation continues to exist in the area. Further delays in achieving a peaceful settlement are fraught with great danger. We hope that all those present in this room are bearing this fully in mind.

The participants in this Conference bear a heavy responsibility. Their joint efforts can and must bring a dependable peace to the peoples of the Middle East. The Soviet Union has set itself, as one of the principal tasks, the task of helping to eliminate the hotbed of tension in the Middle East. We have supported and continue to support the Arab peoples in their efforts to establish a lasting and just peace in the Middle East area. At this Conference, too, we will do everything we can to help reach the necessary agreements so that such a peace will become a reality.

The Soviet Union is not hostile to the State of Israel as such. The policy of annexation and the flouting of the norms of international law and of United Nations resolutions - these are what have given rise to the general condemnation of Israel, by us among others. Israel has even come to this Conference without having implemented resolutions 338 and 339 of the Security Council. The situation can change when Israel confirms its readiness to arrive at an honourable and mutually acceptable settlement by deeds. The important and immediate task now is to decide the question of an effective withdrawal of troops.

The establishment of a genuine peace is in accordance with the fundamental interests of all the States of the Middle East. Enjoying the advantages of a peaceful life, their peoples could switch their efforts from hostility, which squanders human and material energies on both sides, to solving the problems of social and economic progress.

This would benefit other States and peoples which, because of certain circumstances, are experiencing the negative consequences of the Middle East conflict. These consequences are now being felt and quite perceptibly - both by countries in the immediate vicinity of the Middle East and by those which are situated many thousands of kilometres away from the area. International economic co-operation, trade and navigation - to mention only this aspect - would all be in a much better state.

One can only imagine the extent to which the entire international atmosphere would become more healthy and progress would be made towards the relaxation of tension as a result of the elimination of the Middle East conflict. This would have a most beneficial effect on the situation throughout the whole Mediterranean basin, in Europe, Asia and indeed throughout the whole world.

The peoples of the Middle East and indeed of the whole world expect practical measures aimed at ensuring a stable peaceful settlement in this area. The Soviet Union will do everything in its power to ensure that the work of the Conference proceeds in this direction and that it is businesslike and constructive.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Foreign Minister of the Soviet Union. I now give the floor to the distinguished representative of the United States of America, Secretary of State, Mr. Kissinger.

Mr. KISSINGER (United States of America): Mr. Secretary General, distinguished Foreign Ministers, delegates.

Mr. Secretary-General, as one of the Co-Chairmen of this Conference, let me express my gratitude to the United Nations and to you personally for providing such excellent facilities for the Conference, for convening it, and for doing us all the honour of presiding at this historic moment.

We are convened here at a moment of historic opportunity for the cause of peace in the Middle East, and for the cause of peace in the world. For the first time in a generation the peoples of the Middle East are sitting together to turn their talents to the challenge of a lasting peace.

All of us must have the wisdom to grasp this moment - to break the shackles of the past, and to create at last a new hope for the future.

Two months ago what we now refer to as the fourth Arab-Israeli war was coming to an end. Today, there is the respite of an imperfect cease fire, but the shadow of war still hangs over the Middle East. Either we begin today the process of correcting the conditions which produced that conflict, or we doom untold tens of thousands to travail, sorrow and further inconclusive bloodshed.

When the history of our era is written, it will speak not of a series of Arab-Israeli wars, but of one war broken by periods of uneasy armistices and temporary cease fires. That war has already lasted twenty-five years. Whether future histories will call this the era of the twenty-five year Arab-Israeli war, or the thirty year war, or the fifty year war, rests in large measure in our hands. And above all, it rests in the hands of the Israeli and Arab Governments, not only those whose distinguished representatives are seated around this table, but also those who are absent and who we all hope will join us soon.

We are challenged by emotions so deeply felt - by causes so passionately believed and pursued - that the tragic march from cataclysm to cataclysm, each more costly and indecisive than the last, sometimes seems pre-ordained. Yet our presence here today - in itself a momentous accomplishment - is a symbol of rejection of this fatalistic view. Respect for the forces of history does not mean blind submission to those forces.

There is an Arab saying, Eli Fat Mat, which means that the past is dead. Let us resolve here today that we will overcome the legacy of hatred and suffering. Let us overcome old myths with new hope. Let us make the Middle East worthy of the messages of hope and reconciliation that have been carried forward from its stark soil by three great religions.

Today there is hope for the future, for the conflict is no longer looked upon entirely in terms of irreconcilable absolutes. The passionate ideologies of the past have, in part at least, been replaced by a recognition that all the peoples concerned have earned, by their sacrifice, a long period of peace.

From two recent trips through the Middle East I have the impression that people on both sides have had enough of bloodshed. No further proof of heroism is necessary; no military point remains to be made. The Middle East - so often the source of mankind's inspiration - is challenged to another act of hope and reconciliation - significant not only for its own peoples but for all mankind.

What does each side seek? Both answer with a single word: peace. But peace has of course a concrete meaning for each. One side seeks the recovery of sovereignty and the redress of grievances suffered by a displaced people. The other seeks security and recognition of its legitimacy as a nation. The common goal of peace must be broad enough to embrace all these aspirations.

For the United States, our objective is such a peace.

We cannot promise success, but we can promise dedication. We cannot guarantee a smooth journey towards our goal, but we can assure you of an unswerving quest for justice.

The United States will make a determined and unflagging effort.

President Nixon has sent me here because for five years he has endeavored to build a new structure of international peace in which ties with old friends are strengthened, and new and constructive relationships replace distrust and confrontation with adversaries.

But world peace remains tenuous and incomplete so long as the Middle East is in perpetual crisis. Its turmoil is a threat to the hopes of all of us in this room.

It is time to end this turmoil.

The question is not whether there must be peace. The question is how do we achieve it. What can we do here to launch new beginnings?

First, this Conference must speak with a clear and unequivocal voice: the cease fire called for by the Security Council must be scrupulously adhered to by all concerned. Prior to last October the United States did all it could to prevent a new outbreak of fighting. But we failed because frustration could no longer be contained.

After the fighting began we, in concert with the Soviet Union, helped bring an end to the hostilities by sponsoring a number of resolutions in the Security Council. The six-point agreement of 11 November consolidated the cease fire. It helped create the minimal conditions necessary for carrying forward our efforts here. All these resolutions and agreements must be strictly implemented.

But regardless of these steps, we recognize that the cease fire remains fragile and tentative. The United States is concerned over the evidence of increased military preparedness. A renewal of hostilities would be both foolhardy and dangerous. We urge all concerned to refrain from the use of force, and to give our efforts here the chance they deserve.

Second, we must understand what can realistically be accomplished at any given moment.

The separation of military forces is certainly the most immediate problem. Disengagement of military forces would help to reduce the danger of a new military outbreak; it would begin the process of building confidence between the two sides.

Based on intensive consultations with the leaders of the Middle East, including many in this room today, I believe that the first work of this Conference should be to achieve early agreement on the separation of military forces, and I believe too that such an agreement is possible.

Serious discussions have already taken place between the military representatives of Egypt and Israel at Kilometer 101. It is important to build promptly on the progress achieved there. And on the Jordanian and Syrian fronts a comparable base for the lessening of tensions and the negotiation of further steps towards peace must be found. Progress towards peace should include all parties concerned.

Third, the disengagement of forces is an essential first step - a consolidation of the cease fire and a bridge to the "peaceful and accepted settlement" called for in Security Council resolution 242. Our final objective is the implementation in all of its parts of this resolution. This goal has the full support of the United States.

Peace must bring a new relationship among the nations of the Middle East - a relationship that will not only put an end to the state of war which has persisted for the last quarter of a century, but will also permit the peoples of the Middle East to live together in harmony and safety. It must replace the reality of mistrust with a new reality of promise and hope. It must include concrete measures that make war less likely.

A peace agreement must include these elements among others: withdrawals, recognized frontiers, security arrangements such as demilitarized zones, guarantees, a settlement of the legitimate interests of the Palestinians and a recognition that Jerusalem contains places considered holy by three great religions.

Peace will require that we relate the imperative of withdrawals to the necessities of security, the requirement of guarantees to the sovereignty of the parties, the hopes of the displaced to the realities now existing.

Fourth, we believe there must be realistic negotiations between the parties. Resolution 338 provides just such a process. It is on the parties that the primary responsibility rests. The United States intends to help facilitate these talks in every feasible way, to encourage moderation and the spirit of accommodation. We are prepared to make concrete suggestions to either side if this will help promote practical progress. But we must always remember that while a Middle East settlement is in the interest of us all, it is the people of the area that must live with the results. It must in the final analysis, be acceptable to them.

Peace, in short, cannot last unless it rests on the consent of the parties concerned. The wisest of realists are those who understand the power of a moral consensus. There is a measure of safety in power to prevent aggression, but there is greater security still in arrangements considered so just that no one wishes to overthrow them.

As we open this Conference we take a momentous step. We are challenging a history of missed opportunities, of mutual fear and bottomless distrust. Our backdrop is a war that has brought anguish and pain, a war that has been costly to both sides, that has brought neither victory nor defeat, that reflected the failure of all our past efforts at peaceful solutions.

Mr. Secretary-General, fellow delegates, President Nixon has sent me here with the purpose of affirming America's commitment to a just and lasting peace.

We do not embark on this task with false expectations. We do not pretend that there are easy answers. A problem that has defied solution for a generation does not yield to simple remedies.

In all efforts for peace the overriding problem is to relate the sense of individual justice to the common good. The great tragedies of history occur not when right confronts wrong, but when two rights face each other.

The problems of the Middle East today have such a character. There is justice on all sides, but there is a greater justice still in finding a truth which merges all aspirations in the realization of a common humanity. It was a Jewish sage, who speaking for all mankind, expressed this problem well: "If I am not for myself, who is for me, but if I am for myself alone, who am I?"

Fellow delegates, in the months ahead we will examine many problems. We will discuss many expedients. We will know success - and I dare say we shall experience deadlock and perhaps occasionally despair.

But let us always keep in mind our final goal:

We can exhaust ourselves in manoeuvres or we can remember that this is the first real chance for peace the Middle East has had in three decades.

We can concentrate on our resentments or we can be motivated by the consciousness that this opportunity, once past, will not return.

We can emphasize the very real causes of distrust, or we can remember that if we succeed our children will thank us for what they have been spared.

We can make propaganda or we can try to make progress.

The American attitude is clear. We know we are starting on a journey whose outcome is uncertain and whose progress will be painful. We are conscious that we need wisdom and patience and good will. But we know, too, that the agony of three decades must be overcome and that somehow we have to muster the insight and courage to put an end to the conflict between peoples who have so often ennobled mankind.

So we in the American delegation are here to spare no effort in the quest of a lasting peace in the Middle East, a task which is as worthy as it may be agonizing. If I may quote the words of a poet: "Pain that cannot forget falls drop by drop upon the heart until in our despair there comes wisdom through the awful grace of God."

The SECRETARY-GENERAL OF THE UNITED NATIONS: I thank the distinguished Secretary of State of the United States.

I have been informed that the distinguished representative of Egypt wishes to speak now. If so, I give the floor to the distinguished Foreign Minister of Egypt, Mr. Ismail Fahmy.

Mr. FAHMY (Egypt): Mr. Secretary-General, we are meeting today under the auspices of the United Nations and we are indeed pleased to meet under the chairmanship of the Secretary-General of the United Nations. Your presence symbolizes the interest of the Organization in the question of the Middle East, which has been the concern of the United Nations since its inception. We would wish to thank you and all your colleagues, and we are sure that the United Nations will follow with keen interest our deliberations. I would appreciate it, if and when our work departs - and heaven forbid that it should - from the principles enshrined in the Charter, if you and the United Nations would fulfil your duty and put us back on the path prescribed by the Charter.

Gentlemen, throughout history countries and nations have shown a stubborn resistance when faced with wrongs perpetrated against them. Legitimate grievances never fail to generate increasing resolve to do away with injustice. We in Egypt have had to face along the centuries many kinds of wrongs inflicted upon us. Each time we have resisted and suppressed them and have emerged in the end triumphant. No sacrifices were too great and no sufferings unbearable when nations pursuing such a noble cause worked with determination for justice and genuine peace. Such are the teachings of history. This we must remember when all of us look ahead and delve into the future.

When applying these lessons to the Middle East, one hardly needs to point out the tragic events that have taken place since the Palestinians were denied their national rights over their country and driven by force from their own land, a land to which they and we eternally belong. This area has since then continuously suffered from the militaristic and expansionist policy of Israel and from its unrelenting efforts to conquer and annex ever more territory, thus seriously endangering the independence, and infringing upon the territorial integrity, of the countries in the area.

The conflict in the Middle East is not and never has been a struggle that arose because its peoples hold different beliefs. For centuries these peoples, irrespective of their creed or religion, lived peacefully side by side. They could have continued living in peace, enjoying the immense opportunities which God and nature have bestowed on this good earth, had it not been for the wedge that was driven by force and in the alleged name of religion into their midst for the sake of domination, exploitation and racist practices. I do not wish, however, to dwell on this well-known matter, but merely want to say that only when warlike acts and aggression cease to be the maxim of Israel, which is trying to convince the world that its very existence can be built on military rashness and supremacy, only then can a just peace at last be envisaged for the region.

As a result of the events which took place on the 6 October, the Israelis must, we hope, have decided to relinquish this maxim and to change their course towards real peace, durable peace and just peace. So far as Egypt is concerned, my presence here symbolizes our deep desire to restore to our ravaged and embattled region a durable and just peace. This Conference is an historic event on which all the

hopes of the world are focused. It would be a real tragedy if the wisdom of those most directly concerned - or even of those only indirectly linked with the future of the Middle East - should fail to seize this unique opportunity to come to grips with the basic issues involved and find genuine solutions which could form the foundation of a lasting peace leading to an era of enlightened accomplishment rather than tragic disillusion.

This Conference is, as I have said, both historic and unique in the sense that it represents the culmination of the manifold efforts and endeavours which all nations and statesmen of the world have exerted with the aim of bringing to an end a struggle which has lasted only too long. As for the Arab countries, they have come to this Conference ready and prepared to lay the cornerstone of the edifice of peace in the Middle East.

This Conference is unique in nature because, if Israel does not comprehend the deeper significance of our work here, the chances of repeating such an historic gathering will be very remote indeed. The net result will then be, no doubt, the recourse to other means in order to liberate our lands and to restore the legitimate rights of the Palestinians who have lived under appalling conditions for more than a quarter of a century. This Conference is, furthermore, unique and, if I may say so, unparalleled, since for the first time in history a conference dealing with the Middle East has amongst its participants the Soviet Union and the United States, that is, the two global Powers which shoulder responsibilities unprecedented in history for the maintenance of international peace and security. I take their participation as being a good omen, and the fact that they are represented here by their Foreign Ministers is added evidence of their wish to guarantee that a peaceful and just settlement will prevail in the Middle East.

For Egypt and, I am sure, for the world as a whole, this is an historic event of a highly political significance. Consequently, I hope we all agree that a durable and just peace cannot emerge in our region unless it conforms with certain basic norms and principles constituting what I should like to call "the essentials for peace in our area". In this connexion I am sure that all of us here, including the super-Powers, fully realize that a just and durable peace in the Middle East cannot be built on the basis of the following:

- (i) expansion by force by one country against another;
- (ii) the acquisition of foreign territories by force;
- (iii) the threatening of international and recognized boundaries under any pretext or argument;

- (iv) the infringement of the sovereignty of States and the violation of their territorial integrity;
- (v) the denial of the inalienable rights of the Palestinians to self-determination and to live in peace.

As for us, Mr. Secretary-General, we are sincerely and hopefully looking forward to achieving a durable and just peace. To our minds, nothing less should emerge from this historic gathering; otherwise we would produce a most unusual document which public opinion in our countries and in the world at large would never accept, but rather oppose and reject. Such a peace would be as vulnerable and fragile as the present cease fire and as shaky and dangerous as were the conditions which, for the last 25 years or so, have persisted in the Middle East as a result of the failure to implement the many relevant resolutions adopted by the different organs of the United Nations.

Mr. Chairman, my presence here is a true and faithful continuation and implementation of the policies and the strategy laid down by President Sadat. In fact, as you may recall, he proposed on 14 February 1971 a programme for achieving peace based on the full implementation of Security Council resolution 242 (1967). Again, on 16 October of this year, he proposed that a peace conference be convened at the United Nations: such a conference was to lay down the modalities and establish the guarantees for building peace in the area based on respect for the legitimate rights of the peoples living therein.

Egypt's determination to work for peace equals its resolve to see that, in one way or another, its land, the Arab lands and those of our neighbours are liberated, and that the Palestinians enjoy their legitimate right to live in peace and dignity. This, in fact, represents what Egypt has been endeavouring to achieve since June 1967, and up to 6 October 1973. Indeed, Egypt worked unremittingly for peace. These efforts were recognized and welcomed by all the countries of the world, whether in Africa, Asia or Europe, by the Soviet Union and even by the United States. My President, and with him the Egyptian people, are on record as declaring that they have done their best to attain a durable and just peace by peaceful means. Alas, all these efforts were met by a persistent cry and determination to retain Arab territories unlawfully and by the use of force. Then the hour of 6 October 1973 struck, as a result of which we hope that the Israeli Government has now realized that Israeli security does not lie in retaining geographical trophies or in achieving military supremacy, but that it would best be safeguarded if it undertakes to live in

peace with its neighbours. We hope, furthermore, that Israel now also understands that Egypt and, for that matter, all the Arab countries cannot be conquered by force or allow their lands to remain occupied. Nor will the Arab world accept the continued inhumane treatment of the Palestinians or agree that Jerusalem, the city of peace, should remain under the banner of the conqueror. Territories are the heritage most jealously guarded and defended by a people. They are handed from generation to generation. They are part of its history and prompt a profound sense of pride and thus of nationhood. Loss of territory deeply affects them and provokes a strong resolve to regain by all possible means what is theirs by right. Peoples do not bargain or barter over their territories, and the Arab nation is no exception. To expect the Arabs to give up part of their lands is tragically to misread their determination to the contrary. To insist that this be done would wreck all hopes for this Peace Conference to achieve what it has set out to do.

For all of us, coming to this Conference is a major step on the road to peace. We realize that this Conference would never have materialized if it were not for the multiple efforts of all countries of the world and their resolve to see to it that peace is at last restored to the region. Egypt is attending this Conference with the full determination to do its best in a businesslike manner to achieve a just and lasting peace. In doing so, however, we will never overlook the following basic essentials for peace in our area:

- (1) the total withdrawal of Israeli forces from the Arab territories occupied since 5 June 1967;
- (2) the liberation of the Arab city of Jerusalem and non-acceptance of any situation which may be injurious to the complete Arab sovereignty over the holy city;
- (3) the exercise by the Palestinians of the right to self-determination and to live in peace and dignity;
- (4) the right of every State in the area to enjoy territorial inviolability and political independence;
- (5) that there be international guarantees by the major Powers or the United Nations or both, as an added safeguard to international peace and security in the area.

These essentials for peace are in conformity with and fully reflect the decisions taken at the recent Arab summit in Algiers. Egypt, for its part, is fully prepared to honour all its other obligations emanating from Security Council resolution 242(1967) both in letter and in spirit.

Mr. Secretary-General, I hope that I have made clear the basic philosophy of my Government, and that I have conveyed to you and the members around this table the extent to which we in Egypt are prepared to co-operate in establishing a just and durable peace. We realize that this cannot be achieved through Egypt's will and determination alone. Peace needs an equally profound desire and determination by all those concerned with this conflict, and in particular the United States and the Soviet Union, to take upon themselves a unique responsibility unprecedented in history. Durable and just peace in the Middle East must be maintained without ambiguities, in conformity with international law and basic principles enshrined in the Charter of the United Nations, and reflected in the resolutions and decisions of the world organization, which are in fact the true expression of the opinion and the hopes of the peoples of the world. Egypt has come to this conference to sustain the rights of the Arab nations and to obtain by peaceful means the restitution of all Arab territories occupied since June 1967 and the restoration of the inalienable rights of the Palestinians. Thank you.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Foreign Minister of Egypt. The last speaker on my list for our meeting today is the distinguished representative of Jordan. I give the floor to the Prime Minister and Foreign Minister of Jordan, Mr. Zeid El-Rifai.

Mr. Zeid EL-RIFAI (Jordan): Mr. Secretary-General, as we come to this Peace Conference, it might be in order to recall the words of Rabindranath Tagore: "Give me the supreme faith of love, this is my prayer, the faith of the life in death, of the victory in defeat, of the power hidden in the frailness of beauty".

Indeed, Mr. Chairman, it is this victory of right over wrong, of justice over injustice, and of peace over war which the delegation of the Hashemite Kingdom of Jordan is coming to seek at this Conference.

It has been a long time, too long, since we started our search for peace in the Palestine area. The Middle East crisis of today, which earlier was known as the question of Palestine, is a tragedy the like of which humanity has never witnessed on such a large scale.

From the days of the First World War, when the Jews in Palestine were no more than 56,000 people who owned no more than 2 per cent of the total area of Palestine, to the days when they increased immensely and rapidly through emigration from various other lands, and expanded in Arab Palestine through invasion and occupation, the struggle between the Israeli invader and the Arab indigenous people has weighed heavily on the human conscience.

The tide, however never stopped at any limit. The resolution on the Partition of Palestine adopted by the United Nations in 1947, was overshadowed by the delineation of the Armistice lines in 1949 as a result of Israel's military gains. Thus, while the Jewish State, in the partition of 1947, was given 56 per cent of the total area of Palestine, it was able to occupy 77.4 per cent of this total area and in its ambitious expansionist policy, Israel followed its own time-table for the acquisition of Arab territory. In 1967, twenty years after its establishment, Israel swept over all of Palestine plus large areas of three neighbouring Arab States. Today its armed forces stand on the banks of the Jordan river, on the plains of Damascus, and west of the Suez. By force of arms, Israel reached that extent.

Is it the sword that shall win? Is it the force of arms as Israel's leaders put it, that shall determine the issue? Can Israel establish its future in the Arab ocean through continued adventures?

Throughout the twenty-five years of its life, Israel has failed to win the slightest degree of love or acceptance by its Arab neighbours. It has always been looked upon as an authority of terror and aggression, the conduct of which is always characterized by defiance and arrogance. The seeds of oppression which it planted in the Arab soil grew with hatred. It is not, the intention of my delegation to speak at this opening stage of the Conference on other aspects and episodes involved in the Israeli expansionist policy in its various phases. It will take a long time to speak of the expulsion of the native Arab population, of the eradication of their roots, of the suppression of those who were left behind, of the repressive measures taken against them, of the large scale deportation of Arab inhabitants, of the confiscation and expropriation of land and property, of the desecration of holy places and venerated shrines, and of the change of historical and cultural heritage. It is not time to speak of the damage, destruction and murder that was committed against the Arab people and homeland at the hands of Israel. But it is time, no doubt, to ask - at the outset of this Conference - how long will this Israeli armed aggression and occupation be allowed to continue and to remain?

Should the Arabs always have to wage war in order to restore right and justice? Should we always suffer in order to live in peace? Those piles of resolutions which were adopted at the United Nations by its various organs stand witness to the failure of the international community to heed the call of justice. The fact, the naked fact, remains that Israel's armed occupation of Arab territory constitutes an act of continued and escalating aggression which the world has watched in silence.

It is from this position, the position of recourse, as a last resort, to rebellion against tyranny, that the Arabs had to take up arms. The fighting which broke out in our area at the Egyptian and Syrian fronts on 6 October last was a gallant effort by the Arab forces, dedicated to making peace a reality. The economic measures taken by other Arab countries were another resolute expression of the demand for compliance by Israel with the conditions of peace.

The sacred heritage which has come down to our people through history and the well-established civilization which we safeguard motivate us continuously to avoid exposing this legacy to danger and destruction. Israel does not seem to share this concern with us. Could it be because it does not belong to our environment? Could it be because it is a stranger in our homeland?

The measures Israel took, despite the universal will of mankind, to alter the status of the Holy City of Jerusalem and to change life and tradition in it are a grave violation which neither history nor the future would forgive or tolerate.

How could Israel be introduced into the Arab region and live in permanent peace with the Arab surroundings as long as it insists on being foreign and hostile?

The peace, Mr. Chairman, which we would conclude with Israel is one that would restore to the Arab people their occupied land; one that would return to the legitimate inhabitants their inalienable rights; and one that would ensure security against Israeli attacks for its Arab neighbours.

Mr. Chairman, we meet today, as directly concerned parties, under appropriate auspices, with the aim of establishing a just and durable peace through the implementation of Security Council resolution 242 of 22 November 1967 in all its parts.

In fact, the Government of the Hashemite Kingdom of Jordan has never failed on any single occasion to call for the implementation of resolution 242 as a way to achieve peace. This has been our steady position since the adoption of this resolution. Whether at the General Assembly of the United Nations, or the Security Council, or whether with the Special Representative of the Secretary-General, Jordan has maintained this stand.

We sincerely believe that the delay in the implementation of this resolution, which primarily requires withdrawal of Israeli armed forces from all Arab territories occupied in 1967 and back to the lines from which they advanced, caused, indeed, a delay in starting the process of establishing peace.

Resolution 242 (1967), the implementation of which has become the fundamental demand of the whole community of nations and all individual States and regional organizations, emphasized clearly at the start of its preamble and in the first operative part, the inadmissibility of the acquisition of territory by war and the demand for Israel's withdrawal from the territories it occupied as a result of the 1967 military operations.

Neither in international law nor in sound logic can a state of occupation by armed attack be acceptable or permissible. Nor could such a State be allowed to continue simply because the occupying authority insists on imposing its own will. Six and a half years have passed at the expense of peace and tranquillity in the Middle East. There was no reason for failure to achieve peace during that period except the refusal of Israel to comply with the pronouncements of the United Nations, with the rule of law, and with the prerequisites of peace.

We ought to declare unequivocally that time will continue to lapse vainly unless Israel commits itself to complete withdrawal from all the Arab territories it has occupied since 5 June 1967. And this includes Syrian occupied territory, since the absence of Syria from this Conference should not in any way prejudice its right to full withdrawal of Israeli forces from all its occupied territory, and since the position of my Government is that the principle of withdrawal is indivisible.

This, Mr. Chairman, is the only way to proceed if we, at this Conference, are to reach a peaceful settlement.

My Government believes that there are major issues in the construction of peace which should be decided upon in this Conference. These issues are as follows:

First, Israel's complete withdrawal from all Arab territories which it has occupied since 5 June 1967. A programme of implementation and a time-table for this withdrawal should be drawn up and agreed upon.

Second, international boundaries of the States of the area must be recognized and respected, as well as the territorial integrity, sovereignty and independence of these States.

Third, wherever there are no international boundaries between an Arab State and Israel, such boundaries are to be established by agreement and on the basis of the inadmissibility of the acquisition of territory by force.

Fourth, the right of every State in the area to live in peace within secure and recognized boundaries, free from threats or acts of force, must be pledged and guaranteed.

Fifth, the legitimate rights of the Arab people of Palestine must be fulfilled in accordance with the resolutions of the United Nations, and the Palestinian refugees must exercise their right of repatriation and/or compensation in accordance with law and justice.

Sixth, Arab Jerusalem is an inseparable part of Arab occupied territory. Therefore, Israel is to relinquish its authority over it. Arab sovereignty must be restored in the Arab sector of the city. The Holy Places of all the three divine religions must be preserved, protected and respected, and free access for all the followers of these three religions must be secured and maintained.

Mr. Chairman, when Israel was established by the United Nations in 1947 and was admitted to the membership of the United Nations in 1948, it made a declaration that it "unreservedly accepts the obligations of the United Nations Charter and undertakes to honour them from the day it becomes a Member of the United Nations".

With such an undertaking, Mr. Chairman, Israel failed to honour its first obligation of membership under the Charter of the United Nations, which stipulates that "All Members shall refrain in their international relations from the threat of use of force against the territorial integrity or political independence of any State".

For the last six and a half years, Israel has been violating the sovereignty, independence and territorial integrity of three Arab States, namely Egypt, Jordan and Syria, and has, for the last twenty-five years, been violating the legitimate rights of the Arab people of Palestine.

Today, we come, as directly involved parties and most concerned with the problem, to try to arrive at a settlement through peace.

My Government's attitude towards the deliberations and conclusions of this Conference is that an over-all settlement of the problem before us and the major issues related to it is a collective responsibility of all the parties directly concerned. Questions of withdrawal, boundaries, Palestinian rights, refugees, obligations of peace and the status of Jerusalem are all of common concern and a collective responsibility. My delegation, therefore, is not prepared to conclude any partial settlement on matters that we feel are of a joint interest with our Arab brothers at this Conference.

Sir, faithful to our obligations towards the United Nations, and noting that the only recognized documents before us today are Security Council Resolutions 242 of 22 November 1967 and 338 of 22 October 1973, my Government is pleased to have the Secretary-General of the United Nations, Dr. Waldheim, preside over the opening meeting of this Conference.

May I also be allowed, Mr. Chairman, to acknowledge on this occasion, with sincere appreciation and high admiration, the effective and noble role which both the United States of America and the Soviet Union have played to bring this Conference into being. Needless to say we are also grateful to have had the chance to convene our Peace Conference in Switzerland, the land of peace, beauty and human dignity.

And as we meet today, we know that the eyes of the world are turning towards us. Here on the European continent the voice of right is echoing stronger and stronger. On the free soil of Africa our African brothers are boldly knocking at the gates of peace. Great Asia is backing our efforts with all its weight and dignity. Every patriot, every refugee, and every free man is wishing us success in our work. Let us, therefore, give, in the present test, the lofty principles of mankind the seriousness, sincerity and devotion they deserve. Let us give to the Middle East, the torch of civilization and the cradle of prophets, the peace which it has missed for many decades.

Thank you, Mr. Chairman.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Prime Minister and Foreign Minister of Jordan. May I ask whether any other delegation wishes to take the floor in our meeting today? The distinguished representative of Israel.

Mr. EBAN (Israel): If there is a chance of addressing the Conference this afternoon I would like to study the addresses that have been made and to speak at the next session. If it could be this afternoon I would prefer it, but I leave that, Sir, to the Chair.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: Is there any objection to having a meeting this afternoon? Originally I had intended to hold the next meeting tomorrow morning at 10.30 and to leave the afternoon free for private consultations, but of course I am in the hands of the Conference, of the distinguished members of this Conference, and therefore I wish to consult you as to whether you prefer a meeting tomorrow morning or this afternoon. May I ask the distinguished representative of Israel whether he would agree to speak tomorrow morning?

Mr. EBAN (Israel): If there is no reason for not having a meeting this afternoon, Mr. Chairman, I would like to address the Conference this afternoon. But I would at any rate like to address it at the next meeting.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: Do the delegates agree to hold a meeting this afternoon? I see no objection. I assume therefore that you agree to hold our next meeting this afternoon at, may I suggest, 3.30? I take it then that we agree to hold the next meeting this afternoon at 3.30. It is so decided. The meeting is adjourned.

The meeting rose at 12.40 p.m.

אלה
משרד החוץ

סיווג ..... למטה

תאריך .....
11.11.1971
למטה

על: ..... מכתב

מאת: מנהל לשכת המנכ"ל

מכתב יריבן ס' טק 209 ס'

~~מאשרים~~ ~~מכתב~~

העמדה שנקטה ס' טק

יריבן ס' בוטלוב אמסר

~~מטה~~ ~~יריבן~~ ~~למטה~~

יריבן ס' טק למטה

למטה ס' טק למטה

מטה ס' טק למטה

מברק יוצא - מסווג

משרד החוק

מחלקת הקשר

ג'רדל/הדל - 3/11
כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוק וסודות רשמיים),
תשיז - 1957.

שמור/אישי

אל : ג' בבה

מנהל המשרד

מט* 9

בשלח: 01400 ינואר 74

רוזן שלד 353.

מכיון ששאר איבר איש המשרד הייבר מציעים מלמד, שור, סמור אבל משאירים לשקולר.

סגל

מנהל ארצון מנהל סגל

מב/אק

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא - מסווג

Handwritten notes and initials in the top left corner.

ס ר ד י

אלז ג'נבה

מאת: המשרד

מס' 572

בשלה 271030 דצמבר 73.

ב ה ר ל

רוזן. העתק בידן

שלך 344.

1. הצגתם בפני גורמים זרים שלנושאי הוועידה ושל הטיכול הדיפלומטי המסופף בהם כרוכה בשיקולים עדינים ומסתבים שאפשר לעשות כהלכה רק בארץ. אנו עובדים על העיקרון שהנציגות הקבוצה והמשלחת לועידה הם גופים נפרדים ושהנציגות אינה מקור לידיעות על הנעשה בוועידה. במתכונתה הנרכזים גם המשלחת אינה מוסמכת למסור מידע לדיפלומטים זרים. יש ליעץ איפוא לפונים אליך להטיל המלאכה על עמיתיהם בירושלים.
2. כדי לצאת ידי חובת הפונים אליך אנו מסכימים כי תמסור להם בזהירות רק על מה שהתרחש עד צאת שעה מגנבה ומתוך סיכום תדיר שנתן השר לשגרירינו במדינות השוק. סיכום זה נרשם בידי בידן והוא מתבקש בזה להעמידו לרשותך.
3. באשר למגע עם גרומיקו עליך לגרום שאך טבעי היה שיהיה ענין הודי הן מצד הסובייטים והן מצדנו שיווצר מגע ישיר בינם כאחד משני יושבי הראש לבינינו. זו היתה דעתנו ודעת קיסינג'ר וכאשר העביר הצעה זו לגרומיקו במצא שהיה מעוניין בכך מעצמו והמגע בוצר מיד וללא בעיות.
4. באשר לשיחות הצבאיות דין הדיפלומטים בגנבה כדין העיתונאים.

מ. קדרון

שהח רהם מנכל מ. קדרון מרוז עברון ארנון דיבון רוזן אירופה א

אב/יכ

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוץ וסודות רשמיים),
תשיז - 1957.

משרד החוק

מחלקת הקשר

מברק נכנס-נוסווג

צ'ק
משרד החוק

מס⁶ 365

בשלה 271330 דצמ73

אלי: המשרד

מאת: גבבה

לשכת דיברן.

שלהמ 559.

הפרוטוקול בשלה כבר עם כרמון, עוזק גוסף-לכם בדיפ.

בירן

שהח מנכל דיברן

אב/בר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
חסייון וסודות רשמיים).
תשיז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס-מסווג

ס ו ד י

מסג 360

בשלה 73037271315

Handwritten notes: a circled 'C' and some illegible scribbles.

אל: המשרד

מאת: גנבה

מנכל.

מברק 567.

הביע כמה שעות אחרי הפגישה. מאידך לא המקיימה ולא אקיים את שיחת הרקע.

עברון

שוח דהם מנכל

אב/בר

Handwritten notes: 1.31, 28, 12/21/57

Handwritten signature and date: 12/22/57

100-10000

UNITED STATES
DEPARTMENT OF JUSTICE

100-10000

TO: SAC, NEW YORK

FROM: SAC, NEW YORK

RE: [Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

מברק נכנס - מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר
ש.מ.ו.

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיוחוק וסודות רשמיים), תשי"ז מס' 3665

אל: המשרד
מאת: גנבה

בשלה 271330

Handwritten notes and initials in the top center.

מחבט ב-ירוס

העתונאי חגי אשד.

1. לפגשתי אמש 28.12 עם הנל ביוזמתו.
2. סיפר כי במהלך ימי ועידת השלום התוודע- עם אדם שהציג עצמו כעתונאי סובייטי מייאזבסטיה בשם RAFAIL MOSSEEV האחרון שאל את אשד באם יהיה מוכן להפגש עם חברו המלוח והסובייטי ושתביע תנ"דו את הסכמתו הוזמן לסעודת אודים שבה הופיע אדם שהציג עצמו בשם YURI KOTOV, הלך סיפר כי שרת בארץ בשנים 64-67 כנספח יבנתי וקיים קשרים טובים עם עתונאים מסויימים (הזכיר את טילבי קט, יהונתן גפן ואודים).
3. תשיחה חיתה בגדשאים כלליים על שיחות השלום.
4. הסובייטים בקשו מאשד כי יסדיר להם פגישה עם אפי עברון, והשובה לכך ענה הנ"דו כי יעביר את בקשת העתונאי ואילו לגבי KOTOV X הבעיה היא פרוטוקולרית ולא בתחום עיסוקו.
4. יצויין כי MOSSEEV טרם הארוחה לבדוק האם יסכים אשד לסעוד במקום מרוחק ודיסקרטי. כאשר אשד הציע לחביא עמו אחד מעמיתיו אשר לו MOSSEEV כי מוטב שיבוא לבדו. באשר יתכן שיעיי ככ ישיג ידיעות בלעדיות.
5. לא נקבעה פגישה נוספת, חגי אשד עומד לחזור מחר ארצה.
6. הערת קוזמ:
- א. העמחתי את אשד על המשמעות האפשרית של הפגישה והנחתיו לדווח לנו דית על כל מגע מסוג זה בעתיד.
- אשד העיר כי ככל הנראה לאור יחפשות הקרובים מנסים הסובייטים ליצור מגעים עם עתונאים שלנו, מציע כי ינתן תדריך בתחום לעתונאים הנמצאים כאן או העומדים לצאת לכאן.

ק.ו.מ.

סנכל ארבוז קנס בחלה(בכפרד)
אב/בר

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בסחון המדינה יחסי חוק וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

Handwritten notes: (ד) 2/12/57

סודי ביותר

מס' 546

נשלח: 262300 דצמ 73

אל: המשרד
מאת: גנבה

מ י ד י מ

סודי ביותר

מנכ"ל

העתק דינ"צ/רושינגטון (וריאנט 434) משירות הפרידה עם סטרנר:

1. פתמי חוזר לקויר ביום חמישי.
2. טרם נקבע יום שובו של באקד לגנבה.
3. הוא מעריכ, ואני חושב למהות שוינוגרדוב יעשה מאמצ מירבי בכדי להפוך את בריחם לגורם קובע בכל הנושאים ולהסתייב קצב מהיר לועידה, בוצעו למגמות בריחם. וינוגרדוב לא יפסיק הלחץ להשתתפותם בשיחות הצבאיות ויחזיק את הנושא חם, גם אם אין סיכוי שתביעתו תתקבל.
4. גוייר הציע לסטרנר לשקול הקמת ועדה צבאית של כל משתתפי הועידה וזאת בנוסף לקבוצת העבודה הצבאית הישראלית-מצרית. לגוייר לא היה ברור מה הועדה תעשה, אך ראה בהקמתה מתג סיפוק מה לטובי יטימ.
5. סטרנר אמר שמגיע הזמן לסכם לעצמנו תכנית להמשך עבודת הועידה ובאיזה נושאים להעסיקה, וזאת בכדי לכלום יוזמות טובי יטיי וה.
6. תשבי שליטתי אין טעם להסתייב באיזהו נושא חדש לפני שתוללמנה שיחות והפרדה (עם זאת נראה לי חשוב שנדון בהקדם עם האמריקנים בושינגטון ביותר פירוט על נוהלי הועידה, המגמות הטובי יטיי ות וחדכ הטיפול בהן וכוי, מאד ודוסימ אינמ מחכוונים לשבת בשקט מהצד).

ע ב ר ו נ

שהח רהט סנכל אלון דיין דיבון ס. קירון
מ/כ 23

מברק יוצא - מסודג

משרד החוץ
מחלקת הקשר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דוגי העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוץ וסודות רשמיים),
תשיז - 1957.

2-8
FJ
ג'רדיה
לשכת החוץ

ש מ ר

שס_ 557

בשלה: 261430 דצמ

אל: גנבה
מאת: המשרד

בהול

בירן. דרושים ערד שבי תקונים בנוסח הנאום.

א. הסכם שש הנקודות נחתם ב-11 חוזר 11 נובמבר וכן מופיע במסמך מועב"ט

S/11056/ADD 3

ב. הציטוט בע' 5 אינו מדויח ועדת החלוקה ואינו מ- 20.4.47 אלא כנראה של

PALESTINE COMMISSION ו-2 אפריל 48 חוזר 2 אפריל 48 במסמך A/532.

כרגע קשה למצוא כאן המסמך המקורי. אמחוגא אצלכם ובקשו תיקון.

ג. אשרנא

כהנא

מסמך סגור מ. קדרון מאום ב הסברה
מ/ה

מברק יוצא - מסווג

משרד החוץ
מחלקת הקשר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוק וסודות רשמיים).
תשי"ז - 1957.

Handwritten notes: (circled symbol), קשר, מאת

סודי

מ. ב.

מס' 550

גשלה: 251930 דצמ' 73

אל : מבנה
מאת: המשרד
עבירות

1. לשלח 33 מאשרים את שני הסעיפים.
2. דרך ד"ר מגיע מחר ויצטרף לצורת הקציבים.

המנכ"ל

Handwritten signature/initials

נהח מגבל
מ/א

מבריק נכנס - משווג

משרד החוק

מחלקת הקשר

ס ו ד
חזופ

אל: המשרד
מאת: גינה

כל המוסד תוכן מסמך זה, בולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
חסינות וסודות רשמיים),
תשי"ז - 1957

מס' מס' 899
נשכח: 251980 דצמ 78

י
החוק
המשרד

לשכת המזכיר - ללא הפואזה.

להלן סיכום הוועידה המבוטט בעקרו על חברי שהיו ועברו בכנס השגרירי
המוצע שתהיה לנציגות.

רע

1. בפגישת שהיה עם מזכיר המדינה בסוף נובמבר ביקש קיסינג'ר הסמנתו
לוועידת שלום ב-18 דצמבר. מצרים לחצה לכנוסה תמוקת של הוועידה עם
בנובמבר מהשש שבעקבות הפסקת האש יואר קפאונ מדיני. קיסינג'ר הפציר
להענות לפנייתו כדי למנוע חידוש המלחמה עיי המצרים בהעדר תנועה
מדינית. לנצל את המומנטום שנוצר בעקבות הסכם הפיאש וקיום שיחות
הקצינים וכך קורה כי פניות הוועידה תביא למיתון עמדת מפיקות הנפט
וסעודיה בדאשן ותקל על מצוקת הנפט והתוצאות הכלכליות והפסיכולוגיות
הנובעות ממנה בארה"ב ובמערב.
2. ממישראל הסכימה להצעה על בסיס בחנה כי עד לבחירות לא יתקיימו
בוועידה כל דיונים מהותיים.
3. חזיית פתיחת הוועידה ל-28/12 נבעה מברורים שנתבקשו בנקודות הבאות:-
א. שבוייגו בסוריה - ממישראל החליטה כי לא ראוי בוועידה עם סוריה
כל עוד לא תמקור רשימת השבויים, ותאפשר ביקור נציגי הצליא אצלם
וישחררו הפצועים שבניהם. יצוינ שמזכיר המדינה עוד בשיחותיו
בארצ ב-28/10 הודיע על התחייבות לשחרר השבויים מייד עם הפיאש והוסיף
שחוא וברזינייב מצטרפים להחייבות זו. בבקורו בסוריה ע"ב הוועידה
נכשל קיסינג'ר בניסונו לקבל רשימת השבויים ונתקל בעמדה נוקשה של
אסאד. פנייתו לברזינייב להוערות אישית לא הביאה תוצאות אפ
שברזינייב השיב כי פנה לאסאד.
- ב. תפקיד האויים - מלכתחילה תבחר קיסינג'ר ששתי המעצמות תהיינה
בעלות ה-Auspices שלל כל תפקיד מהותי לאויים. במהלך
ההתפתחויות ולחצי מצרים, ארפת בריטניה והכלותי מזדהות נאלצה ארה"ב
להתפשר, ולא התנגדה להחלטת מועבייט בזכר חסות האויים שהביאה לשיגור
הזמנה לארדים לוועידה ע"י המזכיר כ- CHIRMAN. היותו
יור שלב הפתיחה בלבד ונוכחות שלו או נציגו בדיוני הוועידה בהמשכה.
החשד מבטיח נוכחות המזכיר ללא תפקידים מהותיים כאשר עמנו נוכחותו

משרד החוץ

מחלקת הקשר
=2=

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה) יחסי-חוץ וסודות רשמיים, תשי"ז - 1957.

מבטיחה העזרות גורמים בלתי רצויים כמו בריטניה וצרפת. עמדת ארזיב, הסתייגות העקרונית של בריהים נמתג סמכויות יותר למזכיל והשלמת וולחזיים עם תפקידו המוגבל גרמו כי אבג בשלב הפתיחה נזחד המזכיל שלא לדרוג מתפקידו השקטי ופעל רק על בסיס קונצנזוס.
ג. יצוג הפלשתינאים - ממישראל התנגחה שיכלל במסכת והתקנה כי עתוי הסללת הפלשתינאים או אפ עצמ שאלת הכללית תידון בשלב הראשון של דיוני חוועיחה. בעקבות עמיחה העקשת של ממישראל הושמט אזכור הפלשתינאים ומסכת החזמנה ציין ישאלת הסללת צדדים נוספיים.

חוועיחה

- 4. בי ומה הראשון הציגו הצדדים פומביה עמדותיהם תכסיסיות על הסמסוכ. הופגן קי ומה של פטיים רבים שגישורם יצייכ מאמצים רבים ובכל מקרה מויים ארוכ ומפוחל. מאיזכ דיוני היום השני, בהעזר נציגי אמצעי חוקשורת, היו קונקרטיים, פרגמטיים, וקולחים. הוסח כי בתנאים מתאימים ניתן לקיים דיון עניני והשגת הבנה משותפת.
- 6. פתיחת הוועיחה בי ומה הראשון נדחתה בכמהצית השעה בעקבות קשיים שעוררו המצרים בריגע האחרון בשאלת סדר הישיבה ונסיונות לתמנע מקיבה של משלחת ערבית לשמלחתנו. משלחתנו ובעה קיום הנוהל המקובל של סדר ישיבה אלפא-ביתי ואפ שהיתה מוכנה לחקל והלסכים לסידור שונה, עמח על העיקרון שאין לשים מתיצה בין הצדדים או ליצור גושים נפרדים של מעצמות על ייבנות הסותיים. הדגשנו שעצמ וועיחת שלום מתייבת ישיבה ודיון בצוותא ללא החזקה וניחותק. עמחזנו זסחה לחבנה מלאה של מזכיל האוים וחמיכה אמריקנית נמראת. הפתרון נמצא עם הושבת מצרים בין מזכיל האוים לבין ארזיב וישראל בין מזכיל האוים לבין בריהים.

- 6. הענר הסורים מהוועיחה יצר אבל המצרים עצבנות. נראה שהיו נתונים ללחצ כבד בעולם הערבי ובזירה הפנימית. פחמי ובינ שכינוס הוועיחה, ישיבה משותפת עם ישראל לדיון על נושא השלום ורחיית הדיונים המהותיים לינואר מהוויים הישג ישראלי. מכאז החושת הסחז ובהילות מצרית להציג הישג נגדי של דיון מידי בנושא החשוב עכודם - הפרחת הכוחות. עוד טרם כינוס הוועיחה נתנה ממישראל הסכמתה לדיון מהותי בהפרחת כוחות לפני וחבירות. על בסיס החבנה כי השיחות בנושא

משרד החוץ

מחלקת הקשר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיחוק וסודות רשמיים). תשי"ז - 1957.

- 7. יעודקו לגינבה אב יחסימו במהכונת שיחות הקימ 101, זהיינו ללא גוכחות נציגי מעצמות העל, הסכמו להקמת קבוצת עבודה צבאית לנשוא.
- 8. בנוסף לקבוצת תגיל הסכימה הוועיזה על עקרון המשכי והח בוחכ של תשארומ בגינבה של נציגי ותשתתפות בודגת שגריר לפחות, כנוסה למושבי מליאה בתשתתפות שרי חוצ כפי שייזש לאור המאורעות וכ על אפשרות עקרונית להקמת קבוצת עבודה נוספת בעתיד, החלטות אלו נוחות לנו בדיחם כלליות, אינן מגדירות נושאים או מועדים ואינן יוצרות מחויבות ישראלית לגבי דרכי עבודה הוועיזה וסדר זמנים בעתיד. בוחשם להדישתנו מתייחסת הקמת וועדות עבודה נוספות לזמן עתיד לאור רצוננו להפריד בין הפרדת הכוחות, לגיב הסכמו לדיון מידי, לבין הדיון בנושאים מדיניים-טריטוריאליים מהותיים הגשורים בהסכמ השלום.
- 9. הוועיזה לא זנה ולא קבעה נוחלים מפורטים. מעשיה נתקבל עקרון אחד ודוני עבורנו - קבלת החלטות פה אחד.
- 10. לירדת נועד עד כה תפקיד שולי ומשקלה לא הורגש. ריפעי הציג תביעה להפרידת כוחות בגבול ירדן-ישראל ותבסס בין השאר על עובדות ותשתתפות של ירדן במלחמת יומ הכיפורים. הוא נמנע מחביעה להסכלת הנושא בדיוני קבוצת העבודה ומבאית וייצוג ירדן בה ותציג עמדתו לגבי העיתוי כייגמישהיי אב ראה בכך הנושא הראשון העתיד להיות נידון בין ירדן לישראל.
- 11. דברי גרומיקו כי בריהים אינה עויינת את ישראל ומכירה בזכותה לדבונות, שלמות ובטחון, ובמיחד המפגש עם שהיה זכו לשומת לב מיחות. דווקא על רקע דבורים על בדידות ישראל נודע למגישה משמעות נוספת. הובלשת העובדה שכל הדואה למלא תפקיד במזי/ת חייב לקיים דיאלוג עם ישראל. חמגישה נוקימה לבקשת שהיה שבקש לפגוש את גרומיקו כ-CO-CHAIRMAN הוועיזה, במקובל בוועידתו מסוג זה. ותנהלה שיחה עניינית באורחה נינוחה ורגועה שרובח הוקדש לנושאי הוועיזה. כן קויימה שיחה בארבע עיניים בין שני השרים. ברור שגם לבריהים הישגים טאקטיים מהמגישה - ערעור התמימת שזוהי וועיזה של קיסינג'יר בלבד - לגרומיקו כי ויר עמית חלק בקביעת מהלכיה, שפור חזמית בארזיב ואולי אפ אות לערבים שגם בריהים יכולה ליצור קשר דו-צדדי עם כל הצדדים לסכסוכ במזית.

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה וחסינות וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

משוד החוק

מחלקת הקשר

מ 6

מברק נכנס - מסווג

המסמך והחוק

11. כנוסח הורעיהו - פניוהו עידן חדש. הסכסוכ במזית ממש"כ להחקי"מ אכ נוצר הסכוי להעזיקו מהזיחה הצבאית על המדינה ולשמרו במסגרת מבוקרת. קיום הורעיהו יצר מהפכה באוריה ובטגנון. גבר הסיכוי לחסימת התערבות אדדים שלישיים בנושא.
12. ההערכה שיש בעקבות הורעיהו טיכויים מכירים לחסוד ישראל-מצרי חלקי, בטוריה אין תקווה רבה והיכלו לגבי ירדן קיים החשש שהפלשתיהנים ימנעו אמירות על הסוד, יאפ שאין לבטל אמירות זו לחלוטין. נראה ששתי המעצמות שותפות להערכה זו. יש להג עניין לעורר החסוד החלקי הישראלי-מצרי לשם הקלת המתיחות באזור לשונה והסגט שארועי אוקטובר זיעזעוהו. לבריחים עניין מהותי בפתיחת התעלה.
13. והי"ו בהפחת הכוחות מידיו ובמסדי נסיגה חלקית, פתיחת התעלה, שקום חטיבים ואמירות של יצירה וניצ של תרזים וכוחות כינלאומיים. ככ תוצר מציאות חזשה שתקשה על הידוש המלחמה, השכועות הקרובים יוקדשו לנושא זה אכ יש לצפות שכבר בחודשים הראשונים של 1974 יבקשו המצרים להעלות מרכיבים נוספים של החסוד.

?

ב י ר נ

לה א נ

מברק נכנס - מסווג

משרד החוק

מחלקת הקשר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי חוק וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957

מברק חסי 829

נשכח: 251980 דצמ 78

Handwritten notes and signatures in red ink, including a circled '2' and various initials.

אל: המשרד
מאת: ג'ינבה

ס ו ד י
דחופ

לשכת המזכיר - ללא הפואזה.
לחג סיכום חוועייה המבוטט בעקרו על חברי שהיה ועברונ בכנס השגרירימ ותמוצע מתחדיכ לנציגוי ות.

רע

1. בפגישת שחיח עם מזכיר המדינה בסופ נובמבר ביקש קיסינג'יר הסכמתנו לוועיית שלום ב-18 דצמבר. מצרים לחצה לכנוסה המוקדמת של חוועייה עוק בנובמבר מחשש שבעקבות הפסקת האש יוצר קפאון מדיני. קיסינג'יר הפציר להענות לפנייתו כדי למנוע חידוש המלחמה עיי המצרים בהעוד תנועה מדינית. לנצל את המומנטום שנוצר בעקבות הסכם הפיאש וקיום שיחות הקצינים וכך קיווה כי פתיחת חוועייה תביא למיתונ עמדת מפיקות הנפט וסעודיה בדאשן ותקל על מצוקת הנפט והתוצאות הכלכליות והפסיכולוגיות הנובעות ממנה בארהיב ובמערב.
2. ממישראל ומסימה להצעה על בסיס הבנה כי עד לבחירות לא יתקיימו בוועייה כל דיונים מחותיים.
3. חזיית פתיחת חוועייה ל-22/12 גבעה מזכירימ שנתבקשו בנקודות הבאות:
  - א. שבויינו בסוריה - ממישראל וחליטה כי לא תשב בוועייה עם סוריה כל עוד לא תמקור רשימת השבויים, ותאפשר ביקור נציגי הצליא אצלם וישחררו הפצועים שבניהם. יצויינ שמזכיר המדינה עוד בשיחותיו בארצ ב-22/10 הודיע על החזייתות לשחרר השבויים מייד עם הפיאש והוסיפ שהוא וברזינייב מצטרפים להחזייתות זו. בבקורו בסוריה ערב חוועייה נמשל קיסינג'יר בנטינו לקבל רשימת השבויים ונתקל בעמדה נוקשה של אסאד. פנייתו לברזינייב להחזייתות אישית לא הביאה תוצאות אפ שברזינייב השיב כי פנה לאסאד.
  - ב. תפקיד האוימ - מלכתחילה תבחר קיסינג'יר ששתי המעצמות תחיינה בעלות ה-AUSPICES שלל כל תפקיד מחותי לאוימ. במחלכ והתפתחויות ונלחצי מצרים, ארפת בריטניה והבלתי מזדהות נאלצה ארהיב להתשר, ולא התנגדה להחלטת מועבייט בזכר חסות האוימ שהביאה לשיגור הזמנה לאזדים לוועייה ליי המזכיר כ- CHIRMAN. היותו יויר שלב הפתיחה בלבד ונוכחות שלו או נציגו בדיוני חוועייה בהמשכה ותסוד מבטיח נוכחות המזכיר ללא תפקידימ מחותיים כאשר עמך נוכחותו

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה) חטיחות וסודות דשמיים). תשיז - 1957.

מבטיחה העדירות גורמים בלתי רצויים כמו בריטניה וצרפת. עמדת ארזיב, הסתייגות העקרונית של בריהים ממחנה סמכויות יתר למזכיל והשלמת וולחזיים עם תפקידו המוגבל גרמו כי אכן בשלב הפתיחה נזחר המזכיל שלא לדרוג מתפקידו השקטי ופעל רק על בסיס קונצנזוס. ג. יצוג הפלשתינאים - ממישראל התנגדה שיכלל במסכת הדלגנה כי עתוי הכללת הפלשתינאים או אפ עצם שאלת הכללתם תידון בשלב הראשון של דיוני הוועיחה. בעקבות עמיחה העקשת של ממישראל הושמש אזכור הפלשתינאים ומסכת ההזמנה ציינ ישאלת הכללת צדדים נוספים.

הוועיחה

- 4. ביומה הראשון תציגו הצדדים פומבית עמדותיהם הבסיסיות על הסכסוכ. הופגן קיומם של פערים רבים שגישורם יצריכ מאמצים רבים ובכל מקרה מוים ארוכ ומפוחל. מאידכ דיוני היומ השני, בהעוד נציגי אמצעי הווקשורת, היו קונקרטיים, פרגמטיים, וקולחיים. הוכח כי בתנאים התאימים ניתן לקיים דיוני עניני והשגות הבנה משותפת.
- 5. פתיחת הוועיחה ביומה הראשון נחשה במחצית השעה בעקבות קשיים שעוררו המצרים ברגע האחרון בשאלת סדר הישיבה ונסיונות לחמנע מקיבה של משלחת ערבית לשמלחתנו. משלחתנו ובעה קיומ הנוהל המקובל של סדר ישיבה אלפא-ביתי ואפ שהיתה מוכנה לחקל והלסכים לסידור שונה, עמדה על העיקרון שאין לשים מחיצה בין הצדדים או ליצור גושים נפרדים של מעצמות על ייבנות הסותיים. הדגשנו שעצם וועיחת שלום מחייבת ישיבה ודיוני בצורתה ללא החזקה וניתוק. עמחוננו זסטה לחבנה מלאה של מזכיל האוים ותמיכה אמריקנית נמרצת. הפתרון נמצא עם הושבת מצרים בין מזכיל האוים לבין ארזיב וישראל בין מזכיל האוים לבין בריהים.

- 6. העוד הסורים מהוועיחה יצר אצל המצרים עצבנות. נראה שהיו נתונים ללחצ כבד בעולם הערבי ובזיחה הפנימית. פחמי ובינ שכינוס הוועיחה, ישיבה משותפת עם ישראל לדיוני על נושא השלום וחייית הדיונים והחוחיים לינואר מהווים הישג ישראלי. מכאן החושת הסדח ובהילוח מצרית להציג הישג נגדי של דיוני מיידי בנושא החשוב עכורם - הפרחת הכחות. עוד טרם כינוס הוועיחה נתנה ממישראל הסכמתה לדיוני מהותי בהפרחת כוחות לפני הבחירות. על בסיס הבנה כי השיחות בנושא

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוק וסודות דשמיים).
תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

- יעודקו לגינבה אכ יתקיימו במהכונת שיהות הקים 101, דהיינו כלל
גוכחות נציגי מעצמות העל, הסמנו להקמת קבוצת עבודה צבאית לנושא.
7. בנוסף לקבוצת הנציגים הסכימה הוועידה על עקרון ומשכילה בהכרח של
השאריות בגינבה של נציגי המשתתפות בדרגת שגריר לפחות, בנוסף למושבי
מליאה בהשתתפות שרי חוצ כפי שייחדש לאור המאורעות וכן על אפשרות
עקרונית להקמת קבוצת עבודה נוספות בעתיד, החלטות אלו נותרו לנו
בהיותן סבירות, אינן מגדירות נושאים או מועדים ואינן יוצרות מחויבות
ישראלית לגבי דרכי עבודה הוועידה וסדר זמנים בעתיד. בוחצמ לודישתנו
נתייחסת הקמת וועדות עבודה נוספות לזמן עתיד לאור רצוננו להפריד
בין הפרדת הכוחות, לגיב הסמנו לדיון מלידי, לבין הדיון בנושאים
מדיניים-טריטוריאליים מחוזיים הגשורים בהסכמ השלום.
8. הוועידה לא דנה ולא קבעה נוהלים מפורטים. מעשיה נתקבל עקרון אחד
חינוי עברנו - קבלת החלטות פה אחד.
9. לירדת נועד עד סה תפקיד שולי ומשקלה לא הורגש. ריפעי תציג תביעה
להפרידה לוחות בגבול ירדן-ישראל והצבטס בין השאר על עובדות השותפות
של ירדן ומלחמת יום הכיפורים. הוא נמנע מחביעה להכללת הנושא בדיוני
קבוצת העבודה הצבאית וייצוג ירדן בה ותציג עמדתו לגבי העיתוי
כייגמישהיי אכ רחא בכס הנושא הראשון העתיד להיות נידון בין ירדן
לישראל.
10. דברי גרומיקו כי בריהים אינה עוינות את ישראל ומכירה בזכותה לזכויות,
שלמות ובטחון, ובמיחד ומפגש עם שהיה זכו לשומת לב טי החזת. דווקא
על רקע דבורים על בדידות ישראל נודע לפגישה משמעות נוספת. הובלטה
העובדה שכל הרוצה למלא תפקיד במזי/ת חייב לקיים דיאלוג עם ישראל.
הפגישה נזקיקמה לבקשת שהיה שבקש לפגוש את גרומיקו כ-CHAIRMAN
הוועידה, במקובל בוועידתו מסוג זה. התנהלה שיה
עניינית באווירה נינוחה ורגועה שרובה הוקדש לנושאי הוועידה, כג
קויימה שיה בארבע עיניים בין שני השרים. ברור שגם לבריחים הישגים
טאקטיים מהפגישה - ערעור ההחמית שזוהי וועידה של קיסטינגיר בלבד -
לגרומיקו כיויר עמית ולק בקביעת מהלכיה, שפור החמית באחזיב ואולי
אפ אוח לערבים שגם בריחים יכולה ליצור קשר דו-צדדי עם כל הצדדים
לסכסוך במזיתי.

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוץ וסודות רשמיים),
תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

1000

מברק נכנס - מסווג

החריגה (החריגות)

11. כנוס הוועיזה - פתיחת עידת חזש, הסכסוך במזיח ממשית לזתקי'ם אכ
נוצר הטכני להחסיקו מהזיחה הצבאית על המדינה ולשמרו במסגרת מבוקשת.
קיום הוועיזה יצר מחפכה באויריה ובטגנו. גבר הסיכוי להסימת הזערבות
צדדים שלישיים בנושא.
12. החסימה שיש בעקבות הוועיזה סיכויים סבירים להסדר ישראלי-מצרי חלקי,
בסוריה איג וקורה רבה ואילו לגבי ירדן קיים הושש שהמלשהינאים ימנעו
אמירות של הסדר, אפ שאיג לבטל אמירות זו לחלוטין. גראף ששתי המעצמות
שוחפות להחרימה זו. יש להג עניין לעודד והסדר החלקי הישראלי-מצרי לשט
הקנזו האמירות באזור לטובת החיפס שארועי אוקטובר זיעזעוהו. לבריחים
ענין מחותי במחיותו החעלה.
13. היי'ון בהפחת הכוחות מוחשו המושף וסיגה חלקית, פתיחת החעלה, שקום
חשבים ואמירות של יצירת הייצ של מרוזים וכחות בינלאומיים. ככ ורוצ
מציאות וזשה שהקשה על הידוש המלחמה, השבועות הקרובים יוקשו לנושא
זה אכ יש לצפות שכבר בחישים הראשונים של 1974 יבקשו המצרים להעלות
מרכיבים נוספים של החסדר.

ב י ר ג . 1000

עלה 1000

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוף וסודות רשמיים).
תשי"ז - 1957.

משרד החוץ
—
מחלקת הקשר

מברק יוצא - מסווג

ש מ ר

אל: גבבה
מאת: המשרד

מס' 543

בשלה: 251730 דצמבר 73

ענין
המברק
מאת
המשרד

ס י י י

בציגות, משלחת.

Conseiller

1. לתלן המארים של גור ושיאון -

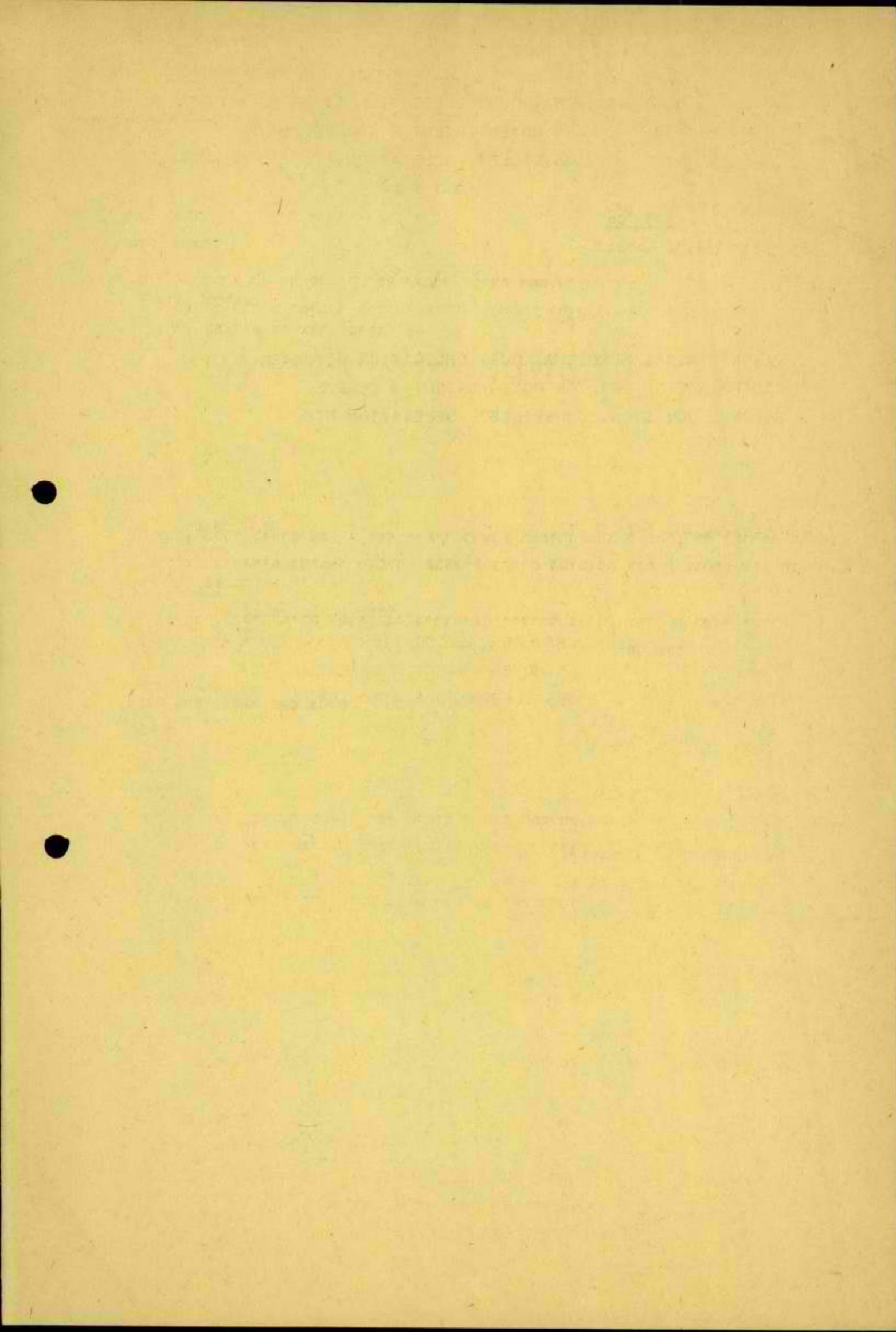
MAJOR GENERAL MORDECHAI GUR. DELEGATION D'ISRAEL A LA
CONFERENCE DE PAIX EN MOYEN ORIENT A GENEVE.
COLONEL DOV SION. CONSEILLER. DELEGATION ETC.

2. אבקש הלוי לוודא שסירי רשף העמוד לרשות המשלחת שתגיע סחר, עד להודעה חדשה.
עושים סידורים לשיגור מזכירה אנגלית בהקדם ומזכירה עברית בוטפת לפי הצורך.
נודיעך.

גוראון קבל הנחייה לסייע במזכירות אם יתעורר צורך. עמודנס בקשר ישיר.
מנהל סבל

מנכ"ל ארנון סגל קבם בחלה
סב/כר

ההשלטה רק בהצגתה בסוף
⊗

מברק נכנס

משרד החוץ

מחלקת הקשר

בלתי מסווג

האגף
לשירות
מס' 330

איש: המשרד

מאת: גבנה

בשלה: 251900 דצמבר 73

מ י י י י

לשכת סגכל מעת.

להלן הודעת הדובר שהיום.

מפקד כח האום במזדה התיכון, הגנרל סילאסור ביקש היום פגישה עם מר א. פברון

הנציג הנכיד של ישראל בודעידה השלום בגבנה.

בפגישה נה נכח גם מר א. גויאר נציגו האישי של מזכל האום, נדונו סידורי ונוהלי

השיחות שתתחלשנה מחו בגבנה בין נציגים צבאיים ישראליים ומצריים

בנושא הפרדת הכוחות.

הדטגה הננה מלאה בכל הנושאים שנדונו לפיה תתחלטה השיחות כהמשך ובמסכונת

השיחות בקמ 101.

בירן

שהח דהם אלון דיין סגכל סגכל מאום א נ מעת הסנדה מזמים חקר אלגום

(רס אמן - בצפוד)

תא/כר

1951 7 12

YIP HING

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

30 00

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

1951 7 12

מברק יוצא - מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

Handwritten notes: (ט) 1/4, אשתי

כל המוסר תוכן מסמך זה, בולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיחוק וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

מס' 535

בולח: 251200 דצמ. 77

מסור

מדי

אל: ג' בנה
מאת: המשרד

פרימור.

עמנון והשברה.

- מבקש שתמשיכו לקיים את משרד הקישור לעמנון בבנין האוס מטעם משלוחו מראל לועידה ג' בנה.
- כאשר תגיע המשלוח הזכאית אנא הפשו עטט והאמנד להם את דרכי עבודתנו - 216 טיב השרותים שאנו מסוגלים להם להם בתחום העמנון והשברה בגלל מיפוט הזמן מברור עד ליציאתם מקמקם אם אפשריק לשווח עמט כאן.
- אנא דרוח בסוף השבוע על היקף העבודה הנכחי בושאים פיקריים ובעיות.

הר אבן

שוח רוח מכל אביזר ט. קודרון הטברה טע

אב/דל

מברק יוצא - מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יאסיחוץ וסודות רשמיים).
תשי"ז - 1957.

Handwritten notes in Hebrew: "משרד החוץ" (Ministry of Foreign Affairs) and "מס' 529" (No. 529).

ס ס ר ר

אל: גנבה

מאת: המשרד

מס' 529

בשלה: 251400 דצמבר 73

ס י י י י

בירן.

בנוסף באום שהח בישיבת הפתיחה צריך לתקן תאריכי כיבוש מוצני החירמון כדלקמן :-

חוזרי: - 20 AND 22 BETWEEN 20 AND 22 OCTOBER

פנדא מיד נכתב למזכירות האום בבקשה להוציא תיקון לפרוטוקול חרשמי.

בבציבות יודעים הפרוצדורה.

כתבא

שהח יודע מנכל מ קדרון דיבון הסברה האום ב

אב/כר

ג'ובה

המשרד

מיידית

ס ד י

קומט. הללי.

דעו עברון.

שלכט 312.

1. נקבע בי מסיבות בטחון חובה על חברי המשלחת הצבאית וכל יתר הנציגים לועידה לגור ולעבוד במלון קבליירי אשר יותאם במיוחד לצורך זה. אין לחפש אלטרנטיבות.
2. במידה ויש צורך בהתקנים טכניים כדי לאפשר ארוה - בצעו את הנדרש.
3. ר' 390 יוציא הנחיות בדבר כניסת אורחים לבנין.
4. המשלחת הצבאית תמנה 2 אנשים: אלוף מ. גור, אל"ם ד. שיאון.

~~5. הללי - זכור שייפיקודו עבד המשלחת הצבאית~~

6. בהתאם לשיחה הטלפונית עם עברון, בדרתי שוב האפשרות לחרוג מתאמור בסעיף 1

אך כל הנוגעים בדבר עומדים על האיסור כאשר נוסף לו נמוק נוסף האל כמנהג עברון

סידור הקבליירי. *למחולת אתו זה המקום סילמן בקרליירי.*
 ואלו לא ניתן להם מקום עליו מקום אחר

ארנון - אמרום

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1. I have been thinking of you very much lately and wondering how you are getting on. I hope you are well and happy. I have been very busy lately but I will try to write to you more often.

2. I have been thinking of you very much lately and wondering how you are getting on. I hope you are well and happy. I have been very busy lately but I will try to write to you more often.

3. I have been thinking of you very much lately and wondering how you are getting on. I hope you are well and happy. I have been very busy lately but I will try to write to you more often.

4. I have been thinking of you very much lately and wondering how you are getting on. I hope you are well and happy. I have been very busy lately but I will try to write to you more often.

1870

1870
 I have been thinking of you very much lately and wondering how you are getting on. I hope you are well and happy. I have been very busy lately but I will try to write to you more often.

1870

מברק נכנס - מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוץ וסודות רשמיים), תש"ז - 1957.

סודי ביותר

Handwritten signature and initials in blue ink.

מס' 324

בשלה: 251400 דצמ. 73

אלו המשרד

מאת: ג' גבזה

מ י ד י

שהח. מנכל.

1. אני מביח שאין התנגדות כי לפני שבני ארצה אתקשר עם דינגגורדוב בכדי למסור לו על בטיעתי ולהיפרד ממנו.
2. כתב "אייזבסטיה" מבקש לראות אותי לשיחת דקע. בא הנחיותיכם.

עברין

שהח רחם מנכל

מב/רל

1917 - 1918

1917 - 1918

1917 - 1918

1917 - 1918

1917 - 1918

1917 - 1918

1917 - 1918

1917 - 1918

1. The first part of the report...

2. The second part of the report...

3. The third part of the report...

1917 - 1918

1917 - 1918

משרד החוק

מברק נכנס - מסווג

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוק וסודות רשמיים). תשי"ז - 1957.

Handwritten signature and initials.

מחלקת הקשר

סודי ביותר

המס. 323
גשלו: 251400 דצמ. 73

אל: המשרד
מאת: גנבה

ב ה ו ל

המנכ"ל

העתק:-- רי אמינ. דיני צ/ו ושינגטון (1968. 7. 11. 1968)

הבוקר התקשר סילאסו וביקש לבוא לראותני. בהעוד הנאימ מתאימימ לקבלת אורחיימ במשכננו נגשתי למלונ. במהלכ השיחה הצטרפ אלינו גויאר. לחנ עיקרי הדברים:--

א. סילאסו ספר שנפגש עם המצרימ כאנ וברור לכל שהפגישות ההיינה כחמש ובמחכונת 101.

ב. התייחס להתנגשות שהיתה לו עם יריב בפגישה השניה ב-101 ביחס למעמדו. וכי אחיכ הוברד שהיתה אי-הבנה מצד יריב לגבי מה שסילאסו חזכוונ. הדגיש, וגם גויאר חזר על כך, שהוא רק מציע GOOD OFFICES

ג. אישורתי שגור ושיאונ מגיעים מחר, ושאי יהיה צורכ אפשר יהיה לקיימ. הפגישה הראשונה כבר מחר. הציע שעה 17:00 ותשכתי שהדבר נראה סביר. הציע שהוא ונציגי הצדדימ יופיעו במדימ. לאחד שהמעמד יצולמ וכוי יתיישבו ליד שולחנ בצורת חי וינהגו בהתאמ לנוהלימ שהתגבשו ב-101.

שאל אמ נראה שהסטנוגרמה תנוהל עיי מזכירות האוימ או כפי שהיה קודמ לכנ, דהיינו שאנחנו נקליט את הישיבה ואחיכ נספק למצרימ את הטרנסקריפט, בעוד שעוזרו רושמ לעצמו סיכומימ. אמרתי שאשאל, אך אישית נראה לי שרצוי לחמשיכ לפי הנוהלימ הקודמימ.

ה. סילאסו וגויאר אמרו שהמ והמצרימ יודעים כי יימטעמימ מובנימימ לא תהייה התקמות ממשיית לפני ינואר.

ו. גויאר סיפר שהבקר נפגשו עם וינוגרדוב. המ מסרו-לו על שיחתי עם גויאר אחמול ועמחוננו ביחס למהות ומסגרת שיחות ההפדחה. וינוגרדוב אמר

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בסחון המדינה
יחסי חוץ וסודות רשמיים).
תשי"ז - 1957.

-2-

סודי ביותר

ששיחות אלה אינן הנשכ שיחות 101 מאחר והן מתקיימות במסגרת וועידת
השלום, ולפיכך כ- CHAIRMAN הם היו רוצים להשתתף. אולם
וינוגדוב לא לחצ והחבנה של כולם היא שהרוסיים והאמריקנים לא ישחתפו.
וינוגדוב ביקש אז את גויאר למסור לי

IN ALL EARNESTNESS THAT IT SHOULD NOT BE ASSUMED THAT
THE SOVIET UNION'S POSITION IS CONTRARY TO ISRAEL.

לאחר השיחה אתי נפגשו סילאסון וגויאר עם מוחמד ריאד ומסרו לו על בוא
המשלוח ומועד המפגש.

ע ב ר ו נ

שהח רחם אלון דיין (בנפרד) מבכל סקדיון דיבון רם ו' אמן בנפרד
תא/דל

מברק יוצא - מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

Handwritten notes: (J) and other illegible scribbles.

כל המוסד תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיחוץ וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

אל: ג' צבת

מאת: המשרד

מס' 485

בשלה: 231200 בצמ. 73

ש מ ר ד

ב א ד ל

המשלחת, בירן.

שלכם 287.

עד הדגה 1400 לא נתקבל אף אחד מעלושה המברקים המובטחים.

אף לא הביעמבר הודעת דובר המשלחה בתום הישיבה בטבת שלא לדג על דווח לבציגויות על מהלך הועיזה ביומה הראשון.

שומעים מה ששומעים בטלויזיה וביריו או קוראים בעתווצים.

כהנא

טוח מבכל טמבכל טמבכל מאום א ב הסברה איר א ב

א/דל

PEACE CONFERENCE
ON THE MIDDLE EAST

CONFIDENTIAL
FOR PARTICIPANTS ONLY

PCME/PV.3

22 December 1973

ENGLISH

Verbatim Record
of the
Third Meeting (closed)

Presided over by the Secretary-General of the United Nations, Kurt Waldheim

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I call to order the third meeting of the Conference. I believe it is the general wish that we proceed informally. May I recall that it was agreed at our meeting yesterday afternoon that our closed meeting today should offer us the opportunity to raise matters of substance as well as of procedure. I would therefore ask if any of the participants would wish at this point to raise matters of substance. I call on the distinguished Foreign Minister of the Soviet Union.

Mr. GROMYKO (Union of Soviet Socialist Republics) (translation from Russian): We have gathered today for the third meeting. Bearing in mind what has been said by participants in the Conference at the two earlier meetings, I should like to stress the great importance of the time factor. In our view, it would be a mistake if the Conference was slow in discussing the problems before us, whose extreme importance is obvious to all. The question is: will there be peace in the Middle East area, or will it be shaken by further crises and military clashes? It is not only the peoples of the Middle East area who are now watching how things will go in Geneva; the whole world is watching. That is why it seems to us that we must all be filled with the realization that the big and acute problems, on whose solution depends the success or failure of the Conference, must not be postponed but must be considered and resolved.

In our view there can be no place for slowness and routine at the Conference. Our colleagues may reply that they hold the same view. Well then, all the better. But let us translate this general agreement - if there is one - into the language of practical action. Not merely not a single week, but not a single day, must be lost in considering the problems involved; bearing in mind, of course, that our main attention must be devoted to the big, urgent problems to which reference has already been made from this table. We believe that, if the Conference proceeds in awareness of the great responsibility incumbent on all its participants, its success will be assured.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Foreign Minister of the Soviet Union. Does any other delegation wish to take the floor? I call on the distinguished Secretary of State of the United States.

Mr. KISSINGER (United States of America): I would like to associate myself with the remarks of the distinguished Foreign Minister of the Soviet Union that the work of the Conference should proceed with all possible dispatch. I believe that there are some problems that are susceptible of early solution which should be addressed immediately, but that all problems should constantly be kept in mind, and as far as the United States is concerned we are prepared to co-operate fully in any realistic effort to bring about an early end of the present state of affairs and a lasting peace in the Middle East.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Secretary of State of the United States. Are there further comments? Apparently this is not the case.

May I then suggest that we discuss the procedure to be followed in this Conference. Obviously one important matter on which we should focus our attention is the organization of our work in the future. After reviewing the statements made during the first two days of the Conference and after consulting informally with the participants, I believe that there is a genuine consensus on the need for continuity in the work of the Conference.

It also seems to be generally agreed that the disengagement of military forces should be given priority in the time-table. In this connexion, it seems to be agreed that the Conference should set up a military working group which can meet at an early date, as well as other working groups which the Conference may wish to establish. I am of course ready to make suitable representatives of the United Nations Emergency Force available for the working group on disengagement to render the appropriate help and assistance.

I also understand that the heads of delegations at the ambassadorial level will be present in Geneva. It is also understood that the Foreign Ministers would reconvene as needed in the light of developments.

Distinguished delegates, if the above points are agreed, I would be prepared as Chairman to make a statement summing up our conclusions about the future work of the Conference on the following lines, and of course we would have to decide whether this summing up is to be published or whether it is just for our records here. I personally feel that it could be made public if this is your wish. I read out this summing up. It would read as follows:

"After both formal and informal deliberations, the Conference reached a consensus to continue its work through the setting up of a military working group as well as other working groups which the Conference may wish to establish at some future date. The military working group will start discussing forthwith the question of disengagement of forces. The working groups will report their findings and recommendations to the Conference, which is continuing on at least the ambassadorial level. The Conference at the Foreign Ministers level will reconvene in Geneva as needed in the light of developments."

This would be the consensus which the Conference reached at the end of this meeting, and I would ask you whether you can agree to this summing up.

I call on the distinguished Prime Minister of Jordan.

Mr. Zeid EL-RIFAI (Jordan): Thank you, Sir. With your kind permission I would like to make a few remarks about the statement which you have just read.

We understand that the military working group will be concerned with discussing the disengagement of forces. We agree that this is a subject of utmost importance and should be discussed first, but we would like to point out that we do not believe that disengagement should be limited to one front only. Jordan has been engaged in three wars with Israel since 1948. This is in addition to numerous raids, attacks and atrocities that took place between the wars. As a matter of fact, the list which the distinguished Foreign Minister of Egypt enumerated yesterday contained mostly incidents that took place in Jordanian towns and villages. Jordan took part also in the fighting in October 1973. We also accepted the cease-fire agreement. We also accepted resolution 338. Therefore we are a direct party when it comes to disengagement of forces. Our forces have been facing each other since 1948. As everyone knows here, across the river Jordan, Jordanian troops face Israeli troops, and as you all know, the Jordan river is not much of a natural or geographical barrier. It is a very narrow river, much narrower than the Suez Canal, for example. It is a shallow river; one can walk across it at any time and at some times of the year you can walk across it without getting your feet wet. So there is no barrier that separates forces. In the south of Jordan, south of the Dead Sea, in the Wadi Araba,

where we have natural international boundaries, those boundaries have been violated by the Israeli forces. They have pushed a few kilometres in to the east of the Jordan; they set up what are known as defence barriers closer to the south of the Dead Sea; they violated our territory; they set up salt pans for the potash works they have, and again this is maintained by the Israeli army, which also faces our troops there. We therefore believe the disengagement should also include the Jordanian-Israeli engagement. We wanted to put this on the record. We are quite flexible as to the timing. We leave it to the Conference to decide when the discussion on disengagement between Israel and Jordan should take place, provided this will be the first item of discussion between Jordan and Israel.

As for your remarks, Sir, about whether we should decide on publishing your summary of our agreement or not, my delegation is of the view that it should be published. Thank you, Sir.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Prime Minister and Foreign Minister of Jordan. Are there further comments?

I call on the distinguished Foreign Minister of Israel.

Mr. EBAN (Israel): Mr. Chairman, the distinguished Prime Minister of Jordan did make an attempt to draw me into a substantive discussion at this procedural stage. The least I can say is that some of his comments were controversial, and I want to dissociate myself from them except to confirm his statement that the river Jordan has played a greater part in history than in geography. It is certainly not a very large obstacle.

Now as regards the sequence of our work, I had been living until recently under the impression that the discussions on disengagement would take place at a slightly later date than is now envisaged, but there is no difficulty in principle for me, in the light of what I said in the public meeting yesterday, to reiterate that this is an urgent matter and it should be given very high priority and that the discussions on that question should begin as soon as possible. It is in that sense that I take note of the word "forthwith". I do agree to the urgency, the particular urgency, that this problem has. Of course, that does not rule out the establishment of other working groups on disengagement or on other questions, as and when the Conference may decide. In giving priority to the issue of disengagement in the area of encounter between Egyptian and Israeli forces, the Conference is simply making a statement on priority and is not making any negative statement on the importance of other issues. In that sense I believe that the consensus should be made a matter of public knowledge so that the shape of the Conference is understood by public opinion.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Foreign Minister of Israel. Are there further comments? If not, I just want to say that the content of this discussion will be in the records of the Conference. If there are no further comments, may I then take it that this meeting wishes to adjourn? There then will be no plenary meeting this afternoon. If there are no further comments, I wish to thank you all for your spirit of co-operation and I adjourn this meeting.

Mr. KISSINGER (United States of America): I express the gratitude of the delegates, certainly of the American delegation, to the Secretary-General for the arrangements that were made, for the impartial spirit in which he conducted the meetings and for the general helpfulness of the United Nations in facilitating matters both here and elsewhere with respect to this problem.

The SECRETARY-GENERAL of the UNITED NATIONS: I thank the distinguished Secretary of State of the United States for his kind words and I thank you all, distinguished delegates, for your kind co-operation. The meeting is adjourned.

The meeting rose at 11.55 a.m.

Handwritten initials and a signature in blue ink, located to the right of the UN logo.

Handwritten signature in blue ink, located in the top right corner.

Handwritten number "28" in blue ink, located in the top right corner.

NATIONS UNIES • UNITED NATIONS

SERVICE DE L'INFORMATION - OFFICE DES NATIONS UNIES A GENÈVE
INFORMATION SERVICE - UNITED NATIONS OFFICE AT GENEVA

Press Release SG/SM/236
22 December 1973

Statement by the Secretary-General of the United Nations summing up
the conclusions of the Peace Conference on the Middle East
about the future work of the Conference

After both formal and informal deliberations, the Conference reached a consensus to continue its work through the setting up of a military working group, as well as other working groups which the Conference may wish to establish at some future date. The military working group will start discussing forthwith the question of disengagement of forces. The working groups will report their findings and recommendations to the Conference, which is continuing on at least the ambassadorial level. The Conference at the Foreign Ministers level will reconvene in Geneva as needed in the light of developments.

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי-חוק וסודות רשמיים),
תשי"ז - 1957.

משרד החוק

מחלקת הקשר

מברק נכנס-מסווג

ש. מ. ב. ד. - א. י. ש. י.

356

בשלה: 221800 דצמ 73

אל: המשדד

סאת: רוסינגסטון

ס י י ד י

אברהם קדרון. אישי. לבמען בלבד.

אורה לך אם תבריק לי הודעה על שיחת אבן-גרוסקו.

ד י ב י ז

286
מקנין

שהח מבכל

מב/הב

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוק וסודות רשמיים),
תשיז - 1957.

משרד החוק
מחלקת הקשר

מברק יוצא - נסווג

Ⓢ
מחלקת
הקשר

מסמך

469.00

21 דצמ 73

א"י 1
מסמך המשרד

המשלחת, בירוק.

אין למסמך רק על המוציא החקירות במקרה להשכלת הציד המיוחד לבני המלך המדינת.
מסמך דיווח אלני כשר היצוי גם המבנה רקש פנימי במסמך. פניה שטרם באו
מברקים כאלה במסמך.

כהנא

מסמך
א/כ: 08

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי-חוץ וסודות רשמיים),
תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס-מסווג

Handwritten notes: (U) and other illegible scribbles.

1111

מס' 287

במלח: 222300 דצמ 73

אלי: המשרד

סמח: גנבה

ס י י ד י

כהנא, הוציאה.

במסגרת הכינוס באומי יום הפתיחה, הסברה הבריקה עיקרי דברי שהח בפגישה עם כתבים
ישראלים ותבריק הערב עיקרי מסיבת כתבים עם העתונות הישראלית והזרה המתוכננת
לאח"צ, תדרוך מדיני לצביגויות גנדיק לאחר המפגש עם שגרירינו במדינות השוק.

ב י ד י

שהח סנכל מ/מנכל מ.קדרון מרוז אבידר מאום א ב הסברה אירויה א ב

סכ/חב

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

1940-1941

מ.ס. מס. 256

בשלה: 211500 דצמבר 73

אלן המסוד

מאת: הנבנה

מ י י ד י

לשמככל.

להלן רשימה זמנית של המשתתפים בוועידה כפי שהוצאה על ידי מזכירות נאום:

PEACE CONFERENCE ON THE MIDDLE EAST
PROVISIONAL LIST OF PARTICIPANTS

EGYPT

HIS EXCELLENCY MR. ISMAIL FAHMY	FOREIGN MINISTER HEAD OF DELEGATION.
HIS EXCELLENCY MR. HUSSEIN KHLLAF	AMBASSADOR
HIS EXCELLENCY MR. MOHAMED RIAD	DEPUTY HEAD OF DELEGATION.
HIS EXCELLENCY MR. ABDULLAH EL ERIAN	AMBASSADOR MEMBER.
HIS EXCELLENCY MR. AHMED OSMAN	AMBASSADOR MEMBER.
MINISTER PELNIPOTENTIARY MR. TAHSEEN BASHIR	AMBASSADOR MEMBER.
MINISTER PLENIPOTENTIARY MR. SHAFFEI ABDEL HAMID	ALTERNATE
MINISTER PLEIPOTENTIARY MR. OMAR SIRRY	ALTERNATE
BRIGADIER TAHA EL MAGDOOB	ADVISER
COLONEL AHMED FOUAD HAWAIDI	ADVISER
COUNSELLOR MAHMOUD ABOUL-NASR	ADVISER
COUNSELLOR DR. NABIL ELARABY	ADVISER
COUNSELLOR ALAA ELDIN KHAIRAT	ADVISER
MR. AHMED HAGGAG	FIRST SECRETARY
MR. AMR MOUSSA	ADVISER
MR. SAYED ANWAR ABOU-ALI	FIRST SECRETARY
MR. AHMED HUSSEIN	ADVISER
	FIRST SECRETARY
	ADVISER
	SECOND SECRETARY
	ADVISER

11111
11111
11111

11111
11111

PROVISIONAL LIST OF PARTICIPANTS
PEACE CONFERENCE ON THE MIDDLE EAST

FOREIGN MINISTER
HEAD OF DELEGATION
AMBASSADOR
DEPUTY HEAD OF DELEGATION
AMBASSADOR
MEMBER
AMBASSADOR
MEMBER
AMBASSADOR
MEMBER
ALTERNATE
ALTERNATE
ALTERNATE
ADVISER
ADVISER
ADVISER
ADVISER
ADVISER
FIRST SECRETARY
ADVISER
FIRST SECRETARY
ADVISER
FIRST SECRETARY
ADVISER
SECOND SECRETARY
ADVISER

HIS EXCELLENCY MR. ISMAIL HANNY
HIS EXCELLENCY MR. HUSSEIN KHALAF
HIS EXCELLENCY MR. MOHAMED RIAD
HIS EXCELLENCY MR. ABDOULAH EL ERWAN
HIS EXCELLENCY MR. AHMED OSMAN
MINISTER REPRESENTATIVE
MR. TABEEK BASHIR
MINISTER REPRESENTATIVE
MR. SHAHEB ABDELHAMID
MINISTER REPRESENTATIVE
MR. OMAR S. RRY
BRIGADIER TAHAR EL HADDOB
GENERAL AHMED TOUAD RAHID
COUNSELLOR YAMMOUD ABDEL-MASSR
COUNSELLOR DR. WABIL ELHABY
COUNSELLOR ALA EDIN KHARAT
MR. AHMED HASSAN
MR. AMR MOUSSA
MR. SAYED AMAR ABU-AL I
MR. AHMED HUSSEIN

MRS. MERVATE TALLAWY

MR. KAMEL KHALIL

MR. HASIN MARYOIK

MR. HASSAN AKIF

MR. CHAFIC HASSANEIN

MR. ABOU BAKR BAKR

MR. HASSAN KHAFAGI

MR. FAROUK AMIN

ISRAEL

HIS EXCELLENCY MR. ABBA EBAN

MR. EPHRAIM EVRON

HIS EXCELLENCY MR. MORDECHAI KIDRON

HIS EXCELLENCY MR. SHMUEL DIVON

HIS EXCELLENCY MR. MOSHE SASSON

MR. MEIR ROSENNE

MR. ALOUPH HAR-EVEN

MR. EYTAN BENTSUR

SECOND SECRETARY

ADVISER

THIRD SECRETARY

ADVISER

EXPERT

EXPERT

EXPERT

EXPERT

EXPERT

EXPERT

MINISTER FOR FOREIGN
AFFAIRSASSISTANT DIRECTOR-GENERAL
MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
ADVISOR

AMBASSADOR, ADVISER

AMBASSADOR, ADVISER

EMBASSADOR, ADVISOR

LEGAL ADVISER TO
THE MINISTRY OF FOREIGN
AFFAIRS, ADVISERDIRECTOR OF DIVISION
MINISTRY OF FOREIGN
AFFAIRS, ADVISERPOLITICAL SECRETARY TO THE
MINISTRY OF FOREIGN
AFFAIRS, ADVISERJORDAN

HIS EXCELLENCY MR. ZEID EL-RIFAI

HIS EXCELLENCY MR. ABDEL MONEIM EL-RIFAI

HIS EXCELLENCY MR. WALID SALACH

HIS EXCELLENCY MR. HASSAN IBRAHIM

HIS EXCELLENCY MR. EDMOND ROCK

MINISTER FOR FOREIGN
AFFAIRS, HEAD OF DELEGATIONSPECIAL ADVISER FOR
INTERNATIONAL AFFAIRSTO H.M. KING HUSSEIN, NUMBER
MEMBER OF THE SENATE,

MEMBER

SECRETARY-GENERAL, MINISTRY
OF FOREIGN AFFAIRS, MEMBERAMBASSADOR, MINISTRY OF
FOREIGN AFFAIRS, MEMBER

HIS EXCELLENCY MR. IBRAHIM ZREIKAT

BRIGADIER ABDEL HADI MAJALI
MR. JAMIL MAZIF
MR. HASSAN ABUNEMAH

MR. MANSOUR NABULSI

MR. MAHER NASHASHIBI

AMBASSADOR, PERMANENT
REPRESENTATIVE TO THE U.N.
OFFICE AT GENEVA, MEMBER
CHIEF BRIGADIER, MEMBER
MEMBER
FIRST SECRETARY, MINISTRY
OF FOREIGN AFFAIRS
THIRD SECRETARY, MINISTRY
OF FOREIGN AFFAIRS
THIRD SECRETARY, MINISTRY
OF FOREIGN AFFAIRS

U. S. A.

THE HONORABLE HENRY A. KISSINGER
THE HONORABLE ELLSWORTH BUNKER
THE HONORABLE JOSEPH J. SISCO
THE HONORABLE WALTER STOESSEL, JR.
MR. ALFRED L. ATHERTON
MR. GEORGE S. VEST
MR. HAROLD SAUNDERS
MR. LAWRENCE S. EAGLEBURGER
MR. FRANCIS J. SEIDNER
MR. MICHAEL STERNER
MR. DAVID KORN

SECRETARY OF STATE,
HEAD OF DELEGATION
AMBASSADOR, ALTERNATE SECRETARY
OF DELEGATION
ASSISTANT SECRETARY OF STATE,
ADVISER
ASSISTANT SECRETARY OF STATE,
ADVISER
DEPUTY ASSISTANT SECRETARY
OF STATE, ADVISER
SPECIAL ASSISTANT TO THE
SECRETARY OF STATE, ADVISER
STAFF MEMBER, SECURITY COUNCIL,
ADVISER
EXECUTIVE ASSISTANT TO THE
SECRETARY OF STATE, ADVISER
BUREAU OF INTERNATIONAL
ORGANIZATION AFFAIRS, ADVISER
BUREAU OF NEAR EASTERN AND
SOUTH ASIAN AFFAIRS, ADVISER
BUREAU OF NEAR EASTERN AND
SOUTH ASIAN AFFAIRS, ADVISER

UNION OF SOVIET SOCIALIST REPUBLICS

HIS EXCELLENCY MR. A. A. GROMYKO
HIS EXCELLENCY MR. V. V. VINOGRADOV
HER EXCELLENCY MRS. Z. V. MIRONOVA
HIS EXCELLENCY MR. V. G. MAKAROV
HIS EXCELLENCY MR. Y. N. CHERNIAKOV

MINISTER FOR FOREIGN AFFAIRS
AMBASSADOR
AMBASSADOR
AMBASSADOR
AMBASSADOR

HIS EXCELLENCY MR. M. D. SYTENKO   AMBASSADOR
 HIS EXCELLENCY MR. V. L. ISRAELIAN   AMBASSADOR
 MR. Y. E. FOKIN
 MR. E. D. PYRLIN
 MR. A. S. VOSKOBO II
 MR. N. K. SAFRONICHEV

MR. AKSENEVOK
 MR. E. I. BORSHEVSKYI
 MR. E. A. BURAKOV
 MR. A. S. CHERNYSHEV
 MR. S. S. ELISEEV
 MR. Y. I. FILATOV
 MR. A. I. GLUHOV
 MR. V. N. KELIN
 MR. B. P. KRASULIN
 MR. V. V. MIHAILOV
 MR. Y. N. NIKANDROV
 MR. V. N. OKULOV
 MR. A. V. RESHETOV
 MR. V. M. SUHODREV
 MR. V. V. VELIKOSELTSEV
 MR. V. P. SHOUKOV

SECRETARY GENERAL OF THE UNITED NATIONS

MR. KURT WALDHEIM
 MR. ROBERT E. GUYER

MR. VITTORIO WINSPEARE-GUICCIARDI

MR. BRIAN URQUHART

MR. ANTON A. PROHASKA

MR. JAMES O. C. JONAH

MR. ANDRE LEWIN

THE SECRETARY GENERAL
 UNDER-SECRETARY-GENERAL FOR
 SPECIAL POLITICAL AFFAIRS
 UNDER-SECRETARY-GENERAL
 DIRECTOR-GENERAL OF THE U.N.
 OFFICE AT GENEVA
 ASSISTANT SECRETARY GENERAL FOR
 SPECIAL POLITICAL AFFAIRS
 HEAD OF THE SECRETARIAT OF THE
 EXECUTIVE OFFICE OF THE
 SECRETARY GENERAL
 SENIOR OFFICER, OFFICE OF THE
 UNDER SECRETARY GENERAL FOR
 SPECIAL POLITICAL AFFAIRS
 SPOKESMAN FOR THE SECRETARY
 GENERAL

AD KAN.

B I R A N -

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי-חוק וסודות רשמיים).
תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס-מסווג

ש.ס.ר

אל : המשרד

מאת : גנבה

מס' 211

בשלה: 201230 דצמ' 73

מ.ד.י

לשכת השר לשכת מכלל מנהלית הקשר מנהל כספים ממכלל י. ארנרן
דע : השגריר בון פאריס זאג בריסל קופנזאוגן (העבר בחודש 241)
הטלפון של מנחם כרמון עוז הצבת - מלון לה רזרב 74.17.41 חוד' 331 לאתר מכן
325167.

הנציבות

שהח ממכלל ארנרן קשר כספים קבט

מב/דל

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכד - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוק וסודות רשמיים).
תשיז - 1957.

משרד החוק
מחלקת הקשר

מברק נכנס-מסווג

מס' 172
מס' 181100

ש מ ר

מס' 172

אלו המשרד
מאחז גבנה

נשלח 181100 דצמבר 73.

מ י ד י

מנכל. אבידר. ננצור.
פעולות CID

לאחר שלפי הוראותיכם בימלבו מסיבת עתנאיים שלום היוזם סכמנו שפעולות הפרופסורים
מטעם CID יבוצעו החל מים שלישי 18 דצמבר במחכונת של פגלים לדיון בנושאים
שונים.

הראבן

שהח מנכל. מנכל. אבידר. בסנרה

Handwritten notes in the top right corner, possibly a date or reference number.

Handwritten text in the middle of the page.

Handwritten text on the left side of the page.

Handwritten text, possibly a signature or initials.

Handwritten text below the signature.

Handwritten text in the middle of the page.

Handwritten text on the left side of the page.

Handwritten text on the left side of the page.

Handwritten text on the left side of the page.

Handwritten text on the left side of the page.

Handwritten text on the left side of the page.

Handwritten text in the bottom right area.

Handwritten text at the bottom left of the page.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא-מסווג

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי חוץ וסודות רשמיים).
תשרי 1957
171539 דצמ

שמור/אישי

אל גנבה
מאת המשדר

מ י ד י

סרמון.

לידיעתך בלבד.

1. המשלוח המדיני כוללת שר החוץ, כנצור, עמרון, קדרון, דיבונ, רוזנ, שק, הראבנ ויואב בירנ המזכיר המשלוח. יעמדו לשותם המכירות ויציה פינס חוה דוד וריבה גור.
2. המערכ ההסכתי כפום להיאבנ, יגור במלונ קבלדי וכולל דרודי, אונה, פרימור, אבנר, פינר, ליאור. יעמדו לשותם המזכירות אהובה אורנ סוזנ לוי.
3. סיוע נוספ במזכירות ולוגיסטיקה יש להעזר בנציגויות בגנבה וציריכ.
4. העזרה המינהלית הכפופה לסרמון, כוללת אליהו הללי, שלושת הצפנימ: אריה פאר, דוחמה גדרון ויהודה פרידמנ.
5. קבט הועידה הוא דוד קוממ וממנו תקבל פירוט אנשי הבטחונ.
6. במברק נפרד שמות ותוארים בצרפתית.

ארנון-נעים

מנכל ארנון נעים/סגל
מב/עכ

מברק נכנס-מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

ס ס ו ר

אל : המשרד

מאת: ג' גבה

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכד - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוץ וסודות רשמיים),
תשי"ז - 1957.

מס' 140

בשלה: 160800 דצמבר 75

לשכת השר, לשכת המנכ"ל, י. אריבון, מחבט, לילי ברכה, רוזן.
לז'ון מספרי המלפונבים.

פמליית השר והמשלוח (לאחר שיגיעו).

מלון RESERVE טלפון 741741.

מספרי הטלפון של כרמון - 325944 (במידה ולא עונים נא להתקשר ל-325167).

דוד קומט - 327944.

מזכירות מערך החסברה 329708.

כרמון

שזה מנכ"ל אריבון קבט כספים קשר

אב/קל

Handwritten mark

SECRET

SECRET